

Lord Ruster

genaamd

Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET GANGSTER-SYNDIKAAT

N° 2763

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat, 23, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HET GANGSTER-SYNDICAAT

HOOFDSTUK I

DE AANSLAG

De trein stond klaar voor vertrek in het kleine houten station van White Horse in Canada, dat nog dik onder de sneeuw lag, ofschoon veel tekenen in de natuur de nadering van de lente al aankondigden.

De wind, die de laatste dagen van februari nog met hevige kracht uit het noorden had geblazen en de ijzige kou van de Pool met zich meevoerde, was plotseling gedraaid en de thermometer, die maanden achtereen geschommeld

had tussen dertig en veertig graden onder nul, wees nu maar negen graden vorst aan.

White Horse is het beginpunt van een korte lijn van ongeveer 80 mijlen, die deze plaats verbindt met Skagway. De lijn loopt langs het Hoefijzer Meer, waar aan de oever de kleine plaats van die naam ligt. Eigenlijk is het wel een heel vreemd lijntje, want het staat niet in verbinding met het grote spoorwagennet van Canada. Als men in White Hor-

se instapt, bevindt men zich evengoed te midden van een eindeloze woestenij van ijs en sneeuw, als wanneer men de trein 80 mijlen zuidelijker te Skanway weer verlaat.

Het was ongeveer een half uur voor het vertrek van de trein, toen er een slee, getrokken door acht flinke honden, kwam aanglijden, vergezeld door drie in pelsen gehulde mannen.

Een van hen was slank, welgebouwd, wat zelfs onder zijn zware pels te zien was, de tweede was een ware reus, met machtige schouders en vuisten als mokers, de derde was bijna twee hoofden kleiner, met een rond, open gezicht, waarin twee helderblauwe ogen schitterden.

De mannen en de dieren schenen vermoeld te zijn.

Er waren niet veel reizigers, die op het perron heen en weer liepen en daar zij weinig te doen hadden, keken zij nieuwsgierig toe. De slee was van sterk maaksel, de honden waren sterk en blijkbaar goed gevoed.

Een van de mannen ging naar het loket en vroeg aan het jonge meisje, dat de kaartjes verkocht:

— Neem mij niet kwalijk, miss,ervoert de trein sleden en honden?

— Ja zeker, mijnheer. Daar is een afzonderlijke bagagewagen voor.

— Wilt u dan een slee met tien honden inschrijven voor Skagway. En geef mij drie kaartjes.

Hij kreeg zijn regu en zijn drie kaartjes en liep de eenvoudige wachtkamer binnen, waar een groot vuur in de open haard brandde en waar hij zijn twee vrienden al vond.

De man die net was binnengekomen was John Raffles, de Gentleman-Inbreker, sinds lang en vergeefs gezocht door de politie in Londen en die door een vreemde samenloop van omstandigheden in dit eenzame station in de sneeuw was verzeild geraakt.

De jongste van de drie mannen, die met het blozende gezicht en de blauwe ogen, was Charles Brand en de reus heette James Henderson en fungeerde

in Londen als chauffeur voor Raffles.

De drie mannen gingen aan een ruwe houten tafel zitten, bestelden een warme drank en gebruikten een eenvoudig maal, dat zij zelf in hun rugzakken hadden meegebracht en dat bestond uit brood met boter en schapenkaas.

Er was niemand anders in de wachtkamer en de buffetbediende, had net zijn plaats verlaten en stond nu op het perron te praten met de stationschef, een dikke man in een lange duffel, die hem tot bijna op de hielen reikte.

Brand keek onderzoekend om zich heen en zei toen, terwijl hij zijn stem zoveel mogelijk liet dalen:

— Geloof je, dat we nu eindelijk in veiligheid zijn, Edward?

— Voor de politie zeker, althans de eerste dagen, maar van de leden van «Het Kwade Oog» ben ik absoluut niet zeker.

De wachtkamer bleef leeg en toen de drie mannen klaar waren met hun maaltijd, liepen zij het perron op, waar nu wat meer reizigers waren, ongeveer een zestigtal, die heen en weer liepen om hun voeten warm te houden.

Er was er niet één onder, of hij was goed gewapend en dat mocht ook wel in dit ruwe land.

De trein bestond uit vier wagens, twee goederenwagens en de lokomotief met tender. De wagens waren verre van nieuw, maar daar scheen de spoorwegmaatschappij zich bitter weinig van aan te trekken; zij kreeg toch wel reizigers en hoefde zich dus niet druk te maken. En volgens gebruik in die streken, zouden de wagens ook meelopen, tot zij van ouderdom letterlijk in elkaar zakten.

(De meeste reizigers waren handelaars, pelsjagers, agenten van een handelsmaatschappij en ook wel dranksmokkelaars, leveranciers van wapens en munitie, hondenkooplui en dergelijke. Het waren allen ruwe, geharde mannen, met krachtige trekken en rustige bewegingen.

De trein zou over tien minuten moeten vertrekken en Raffles, Henderson

en Brand gingen zitten in een coupé, nadat bijna alle reizigers waren ingestapt. Er zat niemand in hun compartiment en zij zouden dus waarschijnlijk alleen blijven.

Een paar kruiers liepen heen en weer, de telegrafiste, een kwiek jong meisje liep met enige telegrammen naar de chef toe en reeds voelde Brand dat onbehaaglijke gevoel, dat hij steeds had, wanneer hij de een of andere beambte in zijn onmiddellijke nabijheid 'n telegram zag ontvangen en de weinige bagage werd in de goederenwagens geladen.

Brand had Raffles aangestoten en mompelde zacht :

— De chef krijgt een telegram.

— Hij krijgt er zelfs wel vier. Wat zou dat ?

— Een er van kon wel over ons gaan.

— Dat is niet erg waarschijnlijk, antwoordde Raffles schouderophalend. Wij hebben het de politie, die ons achtervolgde, onmogelijk gemaakt om in de eerste dagen te kunnen telegraferen. En wie zou anders weten, dat wij hier zijn ?

— Je vijanden, de leden van de bande kunnen het weten, antwoordde Brand zacht.

— Hoe dan ?

— Dat weet ik niet, maar ze kunnen het weten, daar blijf ik bij.

Raffles had een blik op de chef geworpen, die onverschillig de telegrammen nalaas en zei nu :

— Nu, in dat opzicht kun je toch wel gerust zijn, de man zou wel anders doen als men hem geseind had, dat Raffles in de trein zit. Weliswaar is hier geen politiepost, maar er is er een in Skagway, het eindpunt van het lijntje en ik geloof dan ook niet, dat wij zover zullen gaan, maar dat wij voor alle zekerheid de trein maar weer zullen verlaten in Horse Shoe, dat is ongeveer halverwege.

Hij wilde nog iets zeggen, maar er kwam een stationsbeambte, die wat onder de bank scheen te zoeken en er

tenslotte een paar stukken geresdschap onder vandaan haalde, waarop hij met een gemompelde verontschuldiging weer weging.

De portieren werden direkt daarna dichtgeklapt en de trein had moeten vertrekken, maar er scheen een of andere oorzaak van vertraging te zijn, want hij bleef op dezelfde plaats staan.

Dat was al weer reden te over voor Brand om zich ongerust te maken ; hij had de machinist wel willen toeschreeuwen, toch wat voort te maken en die gevaarlijke plek te verlaten. Want het kwam Brand voor, dat hij zich veel veiliger zou voelen, als de trein maar eenmaal in beweging was. Met iedere sekonde werd zijn vrees groter, dat dit vertraagde vertrek veroorzaakt werd door een of andere mededeling aan de stationschef, die op John Raffles betrekking had.

Naderhand bleek het een simpele reden te zijn : de jeugdige machinist had zijn afscheid van de knappe telegrafiste, die zijn hart gestolen had, een paar minuten te lang gerekt. En op deze lijn nam men het zo nauw niet met de vertrekuren.

De sneeuw was juist opnieuw beginnen te vallen en het was in de omtrek heel stil. Men hoorde duidelijk het kraken van de sneeuw onder de voeten van een conducteur, die juist voorbijliep, om in de goederenwagen te springen en Raffles hoorde nog iets anders, dat hem verbaasd deed vragen :

— Tikt een van onze horloges zo hard ?

Inderdaad, er klonk een duidelijk hoorbaar tikken in de coupé, als van een zwaar, ouderwets horloge.

Juist zette de trein in beweging.

Plotseling scheen Brand iets te binnen te schieten. Hij bukte zich en keek onder zijn bank. Er lag daar een zak of tas met enkele geresdschappen en daar achter stond een voorwerp, dat er uitzag als een gewoon vleesblik, zoals die in het hoge noorden bij honderdduizenden gebruikt worden. Dit kon Raffles zien, toen hij het voorwerp voor-

zichtig te voorschijn had gehaald. Het blik was, zonder twijfel al open geweest en naderhand weer dicht gesoldeerd.

Het sterk tikkende geluid kwam uit dit blik, daaraan kon nu niet meer worden getwijfeld.

Uit de bovenrand stak een klein ijzeren pennetje, waarmee het uurwerk daarbinnen in beweging was gebracht.

Bleek, maar zonder zich te bedenken, deed Raffles de weinige stappen, die hem van het portier scheidden, liet het raampje zakken en wierp de tijdbom,

want dat was het blik ongetwijfeld, met een krachtige zwaai naar buiten, toen de trein al in volle vaart was.

De bom ontplofte met een luide knal, toen zij op de grond neerkwam, maar het lawaai was maar even hoorbaar boven het donderend gerommel van de trein uit en niemand scheen er bijzondere aandacht aan te besteden.

De drie mannen keken elkaar met bleek gezicht een ogenblik aan en toen zei Brand langs zijn neus :

— Volkomen veilig schijnen wij toch nog niet te zijn.

HOOFDSTUK II.

OP WEG NAAR NEW YORK

— Zij doen hun werk niet half, dat moet ik toegeven, zei Raffles na enige ogenblikken. Natuurlijk, was die stationsbeambte een lid van de bende en die uniformpet zal hij voor die gelegenheid wel gestolen hebben. Hij heeft zijn tijd afgewacht, om te zien waar wij in zouden stappen en toen zette hij de tijdbom onder de bank, terwijl hij zogenaamd naar een stuk gereedschap zocht. Dat was in ieder geval nog wel zo afdoende als onze arrestatie door de politie. En als de trein niet toevallig een paar minuten te laat was vertrokken, dan zouden wij het tikken van het uurwerk zeker niet gehoord hebben door het geraas van de trein, en dan...

— Dan zouden wij er nu zeker niet meer kunnen over praten, mylord vulde Henderson de zin aan. Wilt u mij toestaan om eens te gaan kijken, of mijnheer de treinbeambte soms in de

trein zit ?

— Nee, James. Dat zou geen nut hebben en ik acht het ook niet erg waarschijnlijk. Bovendien is je plan onuitvoerbaar, want dit is geen Pullman Car maar, integendeel een heel oud vehikel en je zou langs de treeplank moeten gaan om van de ene coupé in de andere te komen. Wij zijn het gevaar gelukkig ontkomen, vrienden, maar die bon-sinjeur zal niet zo gemakkelijk zijn terug te vinden.

— Het kan wel goed worden, merkte Brand ironisch op. Wij zijn nog niet eens in 't hol van de leeuw, op de plek waar de Moloch de scepter zwaait en men probeert ons al in de lucht te laten vliegen, na eerst gepoogd te hebben, ons een kogel door het hoofd te jagen.

— Beste Charles, niemand weet beter dan ik, dat we ons in groot gevaar hebben begeven. Maar ik geef de strijd met « Het Kwade Oog » niet op ; ik wil hem

tot het laatste volhouden. Maar je hebt natuurlijk de keus om op de eerste de beste grote spoorwegsplitsing...

Maar Brand had zijn hand al op de arm van zijn vriend gelegd en zei nu met een stem, die even trilde :

— Dat mag je niet zeggen, Edward. Je weet heel goed, dat ik je niet in de steek laat, net zo min als Henderson.

— Daar was ik ook van overtuigd, beste kerel. Ik geloof, dat het een goede strijd is, die wij voeren en zeker niet zonder spanning.

— O, wat dat laatste betreft, zullen wij ons zeker niet te beklagen hebben, riep Brand spottend uit. Spanning in overvloed en misschien wel meer dan ons lief zal zijn. Maar intussen kun je er nu wel vast van op aan, dat men onze trein in Skagway zal opwachten en ons dadelijk zal inrekenen, want Skagway heeft wel degelijk politie en goede ook en die schurk van een trein-beampte heeft de autoriteiten in Skagway waarschijnlijk al op de hoogte gebracht.

— Als hij het niet gedaan had, zou hij geen knip voor de neus waard zijn, zei Raffles schouderophalend. Iemand, die er 'n hele wagon aan waagt en misschien zelfs wel een hele trein, om één enkel man te doden, die zal zeker niet vergeten met alle mogelijkheden rekening te houden en de politie aan het eindpunt van de lijn in kennis te stellen van onze aanwezigheid in de trein. En daarom geloof ik ook, dat het maar beter is dat wij in Horse Shoe uitstappen en verder gaan met de slee, tot wij, meer in het zuiden opnieuw een trein kunnen nemen. Dat kan zijn in Hazelton, of in Prince Rupert, het begin van de lijn aan de Straat van Hecate, of meer oostelijk, in Ford George. Dat zal helemaal afhangen van de toestand van het weer. Blijft de sneeuw nog enige weken liggen, of zelfs maar een volle week, dan doen wij het best, zover mogelijk oostwaarts te komen. Wij moeten ons dan vermommen en, als het kan, afzonderlijk verder reizen, tot wij op een vooruit afgesproken plaats weer

bij elkaar komen.

— En denk je dat in Horse Shoe geen leden van de bende ons zullen opwachten ?

— Nu, Horse Shoe is een hele kleine plaats en als daar leden van de bende zijn, dan zijn zij er toch pas gekomen en daardoor zullen wij hen snel genoeg leren kennen.

De trein vloog intussen met een vaart van ruim zestig mijlen over de rails en de oude wagons slingerden en schokten vervaarlijk, zodat het spreken zelfs moeilijk viel, want de reizigers liepen ieder ogenblik gevaar, hun tong af te bijten.

Het liep tegen twaalf uur, toen de trein vaart verminderde. De remmen piepten oorverdovend en de trein hield stil voor het onooglijke, rommelige station van Horse Shoe, als men die naam mag geven aan wat niet veel meer is dan een houten loods, met een kleine schuur er naast, verderop een grotere schuur en langs dat drietal gebouwtjes een plankier van ongeveer een voet hoog.

Horse Shoe had natuurlijk een telegraafstation, omdat het aan de spoorlijn lag, maar toen Raffles door het portierraampje naar buiten keek, zag hij totaal niets bijzonders, dat hem ongerust zou kunnen maken.

De stationschef, een magere, grijze man, stond op het perron, met zijn handen in de zakken van zijn pelsjas en naast hem stond een meisje : de telegrafiste.

Het was een herhaling van White Horse, alleen nog wat kleiner, slordiger en smeriger. De trein had hier maar tien minuten oponthoud en er was dus niet veel tijd om de slee uit te laden, evenals de honden.

De conducteur keek wel wat verbaasd op, dat zijn drie reizigers hier uitstapten, ofschoon hun biljet tot Skagway geldig was, maar hij hielp toch hard mee bij het uitladen van de slee en oogstte daarbij een goede fooi, wat hem evenzeer verraste, als het feit, dat een Amerikaanse conducteur hielp bij het

uitleiden van de bagage, het de drie Engelsen deed.

Nog terwijl de honden voor de slee werden gespannen, reed de trein verder en Brand zag hoe de sneeuw voor de lokomotief, door de machtige sneeuwrulmer opzij werd geworpen.

— Ik ben benieuwd of zij Skagway zullen halen, zei de jongeman met een blik op de grijze lucht, die nog heel wat sneeuw voorspelde, die het spoor al zo dik bedekte, dat er van de rails totaal niets te zien viel.

Er waren maar weinige mensen op het eenzame, kleine station en zij allen schenen de chef te kennen.

Toch voelde Brand zich ongerust; hij verwachtte achter iedere hoek een met een revolver gewapende kerel te zien te voorschijn komen, die Raffles onverwacht zou neerschieten, zo sterk waren zijn zenuwen in de laatste tijd gespannen.

Raffles zelf echter was volkomen kalm en toen zij iets gegeten hadden in de wachtkamer van het kleine station, hervatten zij dadelijk de tocht weer, die begonnen was aan de Behring Straat, enige weken geleden en die al met zoveel avonturen gepaard was gegaan.

De sneeuw was wat minder hard geworden door de hogere temperatuur en het voorttrekken van de bepakte slee viel de honden niet meer zo gemakkelijk, want nu zakte het voertuig enkele centimeters in de sneeuw weg, in plaats dat de ijzers over een hard bevroren oppervlakte voortgleden.

Bovendien sneeuwde het nog voortdurend en het was niet zo gemakkelijk, de weg naar het dorp te vinden, dat bijna een half uur van het station lag. Maar deze gestadig neervallende sneeuw had tenminste het voordeel, dat zij het spoor van de drie mannen bijna direkt uitwiste en dat voordeel mocht onder de geldende omstandigheden zeker niet onderschat worden.

Eindelijk doemden de kleine houten huizen van Horse Shoe op en Raffles trok dadelijk naar het enige logement,

waar op dat uur van de dag een twintigtal mannen zaten, die 's zomers het beroep van cowboy of schaapherder uitoefenden en nu houthakkers, kolenbranders of pelsjagers waren geworden.

De nieuwelingen werden zwijgend en met enig wantrouwen ontvangen, met de stille vijandchap, die in deze enherbergzame oorden altijd gekoesterd wordt jegens iedereen, die een beetje als indringer beschouwd wordt, maar een enkele blik had Raffles overtuigd, dat zich onder deze mannen zeker geen lid van het gevaarlijke genootschap bevond.

Zij schenen de herbergier allemaal heel goed te kennen en stonden voor het merendeel in kleine groepjes voor de tapkast, om er hete thee of bier te drinken.

Raffles bestelde een warme maaltijd en de drie mannen gingen aan een klein tafeltje, dicht bij de deur en voor een van de kleine ramen zittend, vanwaar zij hun slee in het cog konden houden, die zij voor het logement hadden laten staan.

De honden waren in de sneeuw gaan liggen en slapen, languit gestrekt of kloven op de graten van de gedroogde vis, die Henderson hen net had toegegooid.

De aanwezige gasten verlieten een voor een de gelagkamer weer, nadat enigen van hen vergeefs geprobeerd hadden een praatje met de nieuw aangekomenen aan te knopen. Eindelijk waren zij allemaal weg en alleen de waard stond nog achter zijn ruw houten toonbank.

Het was een zwaargebouwde kerel in een geruit wollen hemd, met een broek die tot onder zijn oksels reikte en met bretels omhoog werd gehouden, een vuurrode halsdoek om zijn stevige nek en een ruige, warrige baard. Hij kwam nu van achter zijn tapkast vandaan, een pijp van klei-aarde tussen de tanden, liep langzaam naar het tafeltje, waar de drie mannen zaten en vroeg nieuwsgierig :

— Denken jullie hier te blijven, vreemdelingen ?

— Nee, vriend. Wij gaan integendeel direkt weer verderop, antwoordde Raffles bedaard.

— Naar het noorden ?

— Nee, naar de kust.

De herbergier haalde de wenkbrauwen op, want het ging zijn begrip te boven, wat iemand nu aan de kust te zoeken kon hebben, maar Raffles vervolgde :

— Wij willen daar een traankokerij beginnen ; er zijn walrussen bij honderden gesignaleerd in de buurt van Douglas.

De waard keek even naar het fijne, scherp getekende gezicht van zijn gast, bromde iets voor zich heen en keerde weer naar zijn toonbank terug, waar hij aan de gang ging met de afwas van borden en glazen.

Raffles liet nu zijn stem dalen en zei zacht tegen Brand en Henderson :

— Wij zullen hier niet al te lang blijven, vrienden. Hoe sneller wij 'n spoorwegstation bereikt hebben, hoe beter het is. En ofschoon het gevaarlijker is, althans wat de mensen aangaat, zo zou ik toch willen voorstellen in zuidelijke richting verder te trekken, in plaats van naar het oosten. Want doen wij dat laatste, dan moeten wij nog door eindeloze vlakten en ook bergketens oversteken en dat is hoogst gevaarlijk wanneer het blijft sneeuwen, want die streken zijn zo goed als niet bewoond en wij zouden er jammerlijk kunnen omkomen. In het zuiden echter vinden wij vele nederzettingen en het is in ieder geval nog beter in handen van de politie te vallen, aan wie men kan ontsnappen, dan slachtoffer te worden van de witte dood, waaraan geen ontkomen mogelijk is.

— Ik vind noch het ene, noch het andere vooruitzicht erg aantrekkelijk, liet Brand zich horen. Maar als je mij dan toch voor de keuze stelt, dan kies ik toch maar liever de politie.

— Laten wij dan maar gauw op weg gaan : zolang het nog sneeuwt, des te

eerder is ons spoor uitgewist.

Zij rustten nog een half uur uit in de warme gelagkamer, betaalden hun vertering en verlieten het logement, spijtig nagekeken door de waard, die waarschijnlijk gedacht had, dat zijn gasten bij zo 'n sneeuwbul niet verder zouden gaan.

De honden rekten zich eens uit, geeuwden, zodat hun sterk gebit zichtbaar werd en trokken toen gewillig de slee weer voort, tot voor het huis van de kruidenier, die, zoals meestal in zulke kleine, afgelegen plaatsjes, niet alleen suiker, koffie en thee, krenten, zout en andere specerijen verkocht, zoals het een goede kruidenier past, maar ook hoge, met bont gevoerde laarzen, geweren en revolvers, jachtmessen en munitie, hondentuigen, spijkers voor de sledeijzers, bijlen, zagen en ander gereedschap.

Bij hem voorzagen de reizigers zich van een flinke hoeveelheid gedroogd vlees, gecondenseerde melk, koffie, repen spek en zout en toen gingen zij verder, terwijl het nog voortdurend sneeuwde en trokken het kleine dorp uit.

Enige uren ging de tocht zwijgend verder, terwijl er nu en dan een enkel woord werd gewisseld, want de eenzaamheid, de sneeuw, de eindeloosheid van deze vlakten stemmen de mens niet vrolijk en spraakzaam.

Toen liet Raffles halt houden, zonder echter een vuur aan te maken, om geen sporen achter te laten, en nadat de mannen een beschutte plek hadden opgezocht, aan de voet van een steil oprijzende heuvel, begon Raffles :

— Wij mogen gerust zeggen, dat het zelfs voor de beste speurder onder deze omstandigheden onmogelijk is geweest ons spoor te volgen. De sneeuwvlokken hebben het volkomen uitgewist en ik geloof dat dit een gelukkige omstandigheid is.

— Maar zouden de schurken niet vermoeden, wat ons plan is geweest ? vroeg Brand, die zich nog verre van gerust voelde. Zij weten met wie zij te

doen hebben en zij moeten er wel zeker van zijn, dat een man als Raffles zijn plannen tot iedere prijs tot een goed einde zal willen brengen en dus op weg is naar New York. Zij weten ook, dat je niet zo gek zult zijn, die hele weg met de slee af te leggen, wat trouwens over een week al heel moeilijk zou zijn, want de lente nadert met rasse schreden. De temperatuur stijgt met de dag, wij komen hoe langer hoe meer zuidelijk en de wegen zullen daar niet meer te gebruiken zijn voor een slee.

— En verder ?

— Verder ? Wel, zij moeten dus begripen, dat je alles in het werk zult stellen, om, zo gauw mogelijk, een voornamen spoorlijn te bereiken. Er zijn er maar heel weinig, alles welbeschouwd is er zelfs maar een, die zich verderop aansluit bij andere hoofdlijnen. En als zij werkelijk over zoveel helpers beschikken als jij zelf hebt verklaard, dan zal het hun niet zo moeilijk vallen de stations in de gaten te laten houden. Zij hebben nog altijd de telegraaf tot hun beschikking en wie garandeert ons, dat niet zelfs onder de treinconducteurs leden van de bende zijn ?

— Dat garandeert niemand en daarom ben ik ook wel degelijk van plan voorzichtig te zijn en ons niet roekeloos aan gevaar bloot te stellen.

— Maar je moet onvermijdelijk vroeg of laat de trein nemen, antwoordde Brand.

— Dat zal ik ook doen, maar met de nodige voorzorgsmaatregelen. Ik zelf begrijp heel goed, dat er niet aan te denken valt met een slee, al was het maar halverwege, naar New York te komen. Misschien treedt de dooi al over een week in deze streken in en dan zouden wij of te paard of met een trein verder moeten reizen. En nu ik er over denk, nu geloof ik, alles welbeschouwd, dat wij moesten proberen eerst zover mogelijk met onze slee, dan met paarden te komen. Want hoe dichter wij in de buurt zijn van het grote net van spoorwegen, dat meer oostelijk ligt, hoe minder wij daar zullen opvallen, hoe gemakkelijker het ons moet zijn heen te sluipen door de mazen van het net, dat het « Kwade Oog » voor ons gespannen heeft. En nu hebben wij voor deze dag de zaak, vind ik, wel van alle kanten bekeken, en ik stel voor, de tent op te slaan en hier te rusten.

HOOFDSTUK III

EEN ONVERWACHTTE ONTMOETING

Het was al maart en nog altijd trokken de drie mannen met hun slee in zuid-oostelijke richting door de eindeloze vlakke, die zich uitstrekt aan de voet van het rotsgebergte. Dit waren zij overgetrokken, ten koste van eindeloze vermoeienissen en gevaren en in de bergpassen een kou trotserend, die dikwijls tot 35 graden onder nul daalde.

Maar nu zij de vlakke weer bereikt hadden en steeds zuidelijker kwamen, nu begonnen de tekenen van de naderende lente, die zich als het ware plotseling aankondigde. De zon werd warmer, het sneeuwdek werd iedere dag wat dunner, de rivieren ontkluisterden en de bergstromen stortten met donderend geraas van de hellingen.

Gedurende al die tijd hadden Raffles en zijn beide metgezellen maar hoogst zelden iemand ontmoet, zo uitgestorven was het daar, zo weinig begaan was de weg, die zij volgden.

Nog altijd waren zij op Canadees grondgebied en zij waren nu gevorderd tot omstreeks Fort Nelson, gelegen aan de gelijknamige rivier van die naam.

Het reizen was verre van gemakkelijk want al scheen de zon overdag, 's nachts was het nog fel koud en de zachte, half gesmolten sneeuw bevroor opnieuw.

Slechts éénmaal, in een kleine nederzetting, had Raffles de proviand kunnen aanvullen en voor de rest waren de reizigers aangewezen op hun schut-

tersbekwaamheden en menig sneeuwhoen, menig wapittihert had het onder spit gedolven, om de drie mannen in leven te houden.

En al was het zeker, dat er later nog sneeuw, hagel en stormen zouden komen, voor het ogenblik had de zon de strijd gewonnen en op sommige plekken was de sneeuw al zover weg gedooit, dat het voor de honden moeilijk was de slee over deze papperige substantie voort te trekken, die met grint en aarde vermengd was.

Daar de kans bestond, dat de politiemannen, met wie Raffles te maken had gehad, naar alle plaatsen, klein of groot geseind hadden, of boodschappers hadden gezonden, vond Raffles het veiliger, het zekere voor het onzekere te nemen en Fort Nelson in de letterlijke betekenis van het woord links te laten liggen, ofschoon hij wist, dat hij er als een onschuldige toerist, met gulle gastvrijheid zou zijn ontvangen.

Het was al één uur in de middag van een mooie maartdag, toen de drie reizigers halt hielden aan de oever van de Fort-Nelsonrivier, daar, waar zij onbevaarbaar begint te worden. Dat wil zeggen, dat hij zich ten zuiden van het kleine meer bevond en op 300 kilometer afstand van een spoorweg.

Heel in de verte, in het westen, konden de reizigers de uitlopers zien van het rotsgebergte, dat zij met zoveel moeite waren overgetrokken.

Wel was de streek ook hier bijna he-

lemaal verlaten, maar toch kon men aan de horizon hier en daar kleine rookpluimen zien, die opkringend uit de ver uiteengelegen boarderijen.

Toen de drie mannen aan de maaltijd zaten, die Henderson net had klaargemaakt en die bestond uit een malse hertebout, brood en vruchten, begon Brand :

— Geloof je dat we nog ver met de slee zullen komen ?

— Morgen zal ik paarden proberen te krijgen.

— Waar ?

— Een twintig mijlen ten zuiden van deze plek moet een grote farm liggen, die het eigendom is van een schatrijke boer. De man heeft, als ik het mij wel herinner, een kudde van 80.000 stuks vee en je begrijpt, dat daar altijd wel paarden te koop zijn. En heeft hij ze niet, dan zijn ze wel te vinden in het kleine plaatsje, dat in de loop der jaren bij die farm is ontstaan. Het heet, geloof ik, Rockytown, maar ik betwijfel of die naam officieel is. Er wonen voornamelijk cowboys, sommigen met hun vrouwen, anderen als vrijgezel en men vindt er dus ook van die vrouwen, die hen daar het leven wat moeten veraangenamen, en die meestal te vinden zijn in de saloons. In zo 'n stad zijn altijd paarden te koop, zadels, tuigen en men zal er ook onze honden en onze slee wel willen kopen.

— En verondersteld, dat we die rijdieren kunnen krijgen ?

— Dan trekken wij naar Dunvegan, dat aan de spoorlijn naar Edmonton ligt. Die laatste plaats is een zeer druk kruispunt van lijnen, want er komen er daar niet minder dan negen samen uit alle windstreken en als wij daar maar eenmaal zijn, geef ik het de knapste bandiet te doen om ons spoor terug te vinden, te meer omdat wij daar voor de eerste keer gelegenheid zullen hebben, ons te vermommen. Want Edmonton is een echte stad, met ruim 70.000 inwoners, elektrische trams, winkels, schouwburgen en bioscopen niet te vergeten.

— En wanneer kunnen wij daar zijn, denk je ?

— Binnen een week ongeveer. Tenminste, wanneer zich geen onvoorziene omstandigheden voordoen, wanneer het, bijvoorbeeld, niet plotseling weer opnieuw gaat sneeuwen, wat juist in deze maand en in deze streek geregeld voorkomt, zodat wij niets aan onze paarden zouden hebben en, met de armen over elkaar geslagen, zouden moeten afwachten tot het weer opnieuw zou omslaan.

De drie mannen spraken nog even verder over het noodlottige herleven van het misdadigersyndicaat in New York, dat niet alleen al hun plannen in de war had gestuurd, maar ook ten gevolge had gehad, dat zij nu als het ware vogelvrij verklaard waren en gevaar liepen, door de politie te worden aangehouden en ondervraagd. Want zo schaars was het land hier bevolkt, dat iedere vreemdeling hier zou opvallen en direkt zou worden gesignaleerd.

Daarna gingen de drie mannen slapen, ditmaal zonder wachtposten uit te zetten, omdat zij wel wisten, dat hun spoor in de sneeuw verloren was gegaan.

Toen zij de volgende ochtend opstonden, scheen de zon al aan de hemel en zo koesterend waren haar stralen, dat Raffles begreep, niet lang meer gebruik te kunnen maken van de slee.

Die dag legden de drie mannen met moeite de twintig mijlen af, die hen scheidden van Rockytown, welk plaatsje zijn naam waarschijnlijk te danken had aan de omstandigheid, dat het aan twee kanten door vrij hoge, rotsachtige heuvels was ingesloten.

Er lag hier bijna geen sneeuw meer en nu en dan hadden de honden de slee zelfs moeten voorttrekken over drasserige prairies en rulle aarde, waar hier en daar nog wat vulle, half gesmolten sneeuw lag. Het was maar al te duidelijk, dat dit vervoermiddel zo ver in het zuiden al had afgedaan.

Het was ruim drie uren in de middag toen het drietal de nederzetting nader-

de.

Raffles en Brand hadden de slee aan de hoede van Henderson toevertrouwd en een van de heuvels beklommen van waar men een heerlijk uitzicht had over de omgeving.

Wel was alles nog kaal, maar er hing iets in de lucht, dat de lente aankondigde, hier en daar vertoonde het struikgewas al knoppen en tere blaadjes vormden een fris waas van groen, nauwelijks zichtbaar nog, maar veelbelovend. Van sneeuw was hier weinig meer te bespeuren, met uitzondering van sommige heuvelhellingen en diepe valleien.

Een kreet van verrassing ontsnapte aan de mond van Brand, toen hij naar het oosten keek, want daar, in een reusachtig dal, op ongeveer een kilometer afstand, graasde rustig een reusachtige kudde, die zich te goed deed aan het jonge gras, dat al uit de bodem was opgeschoten.

Zover het oog kon reiken niets dan runderen, runderen tot aan de horizon, een golvende zee van koppen en horens, bruine lijven en daaromheen, heel klein en nietig, de bereden comboys, wier kreten zelfs hier hoorbaar waren.

Brand keek een ogenblik vol bewondering naar het imposante schouwspel en riep toen uit:

— Wat een prachtig gezicht! Maar waarom schreeuwen de mannen zo?

— Ze zijn bezig, de belhamels te bewegen naar huis toe te gaan, antwoordde Raffles glimlachend.

— De dieren zijn zeker nog niet lang buiten?

— Beslist niet. Daarvoor valt er nog niet genoeg te eten. Het gras is kort en als het niet zo abnormaal warm was geweest deze maand, dan zou het voor de dieren zeker ook nog veel te vochtig zijn geweest. Maar Ramiros heeft weer eens geluk naan het schijnt.

— Wie is dat?

— Zo heet de eigenaar van de farm.

— Zijn dat daar werkelijk wel 80.000 runderen?

— Bij lange na niet. Maar 's winters

vult hij zijn veestapel niet aan en verkoopt alleen, want het is te duur, om zo 'n geweldige veestapel met lijnkoeien en hooi in het leven te houden. Maar zodra de lente aanbreekt, begint de kudde zich dadelijk weer aanzienlijk te vermeerderen en daarvan kun je jezelf straks overtuigen, als je wat meer naar het zuiden kijkt.

De jongeman wendde het hoofd in de aangeduide richting. Aanvankelijk zag hij niets, maar toen meende hij in de verte, op enige kilometers afstand, een stofwolk te zien, verguld door de stralen van de zon, die zich langzaam schenen voort te bewegen.

— Bedoel je dat? Moet ik naar die stofwolk kijken? vroeg hij.

— Ja. Zij verbergt nu nog een paar duizend runderen, die op weg zijn naar de ranch en die daar wel ongeveer gelijktijdig met de kudde zullen aankomen. Zie je daar die reusachtige omhelming? Daar moeten de runderen binnen gedreven worden en het is geen gemakkelijke karwei, dat kan ik je verzekeren. Als de eerste dieren, de aanvoerders, de ingang missen, doordat zij van iets schrikken, dan beginnen zij doelloos in het rond te hollen, de andere volgen en voor de cowboys blijft dan niets anders over dan maar mee te galopperen, soms uren, ja, zelfs wel eens een halve dag door, totdat de runderen tenslotte dodelijk vermoeld zijn en binnen de omhelming kunnen worden gedreven. Dat houten gebouw daar- ginds moet de woning van Ramiros zijn.

— Hoe komt de man aan die Spaanse naam?

— Waarschijnlijk omdat hij een Spanjaard is, antwoordde Raffles lakoniek. Maar hij moet hier al vele jaren wonen en helemaal ver-Canadeest zijn, als ik dat woord mag gebruiken. Hij gaat door voor een van de rijkste ranchhouders van deze streek.

Terwijl Raffles en Brand met elkaar spraken was de stofwolk snel groter geworden en nu beefde de grond onder het gestamp van duizenden hoeven, die

in onregelmatig cadans op de grond sloegen.

Het was een prachtig schouwspel. De kudde bestond uitsluitend uit jonge krachtige dieren, zwaar gehorend, voor een groot deel met bonte vlekken op de glanzende huid, vurig en lastig te hanteren.

Niet meer dan tien cowboys waren aangewezen om deze kudde in toom te houden en zij galoppeerden onophoudelijk om de kudde heen, als het ware één met hun vlugge, uitstekend afgerichte paarden en nu en dan klappend met hun zweepen, kort van steel en lang van slag.

Het bleek, dat de kudde juist aan de voet van de heuvel zou passeren, waar op Raffles en Brand stonden.

De duizenden dreunende hoeven, het geloei van de runderen, het geschreeuw van de cowboys en het knallend klappen van de lange zweepen, veroorzaakten in het voorbijgaan zo 'n oorverdovend concert, dat het bijna niet mogelijk was elkaars woorden te verstaan.

Maar ineens toen de gehele kudde voorbij was getrokken, hield een van de cowboys zijn vaart in, keek naar de beide mannen, terwijl hij zijn hand met de ogen beschutte, gaf plotseling zijn rijdier de sporen en liet het de heuvelhelling opstormen, tot het plotseling, als uit brons gegoten, vlak voor Raffles en Brand stilstond, die beiden al een onwillekeurige beweging naar hun revolvertas hadden gemaakt.

— U kent me dus niet meer, graaf? vroeg de cowboy, een stoere kerel met een open, door de zon gebruind gezicht en doordringende zwarte ogen.

Raffles keek de ander een ogenblik aan en toen kwam het als een kreet van verrassing over zijn lippen:

— Jim Duncan. Ben jij het echt?

— In levende lijve, graaf. Ik wist wel, dat ik me net niet vergist had.

— Dan is de wereld toch bitter klein, beste Jim, zei Raffles, op de cowboy toelopen en hem krachtig de hand schuddend. Je kent mijnheer Brand toch ook nog wel?

— Zou ik hem niet kennen? riep Dun-

can met zijn harde, ver klinkende stem; de stem van een man, die gewend is, in de buitenlucht hard te schreeuwen. Daarvoor hebben wij toch te samen te veel meegemaakt.

Brand was nu ook naar voren gekomen, greep de hand van de cowboy en zei ernstig:

— En ik heb je ook niet vergeten, beste Jim. Hoe zou het ook kunnen. Aan jou tussenkomst is het toch te danken, dat de enige ware vriend, die ik op de wereld bezit, nog onder de levenden behoort.

Brand maakte hier een toespeling op een voorval, dat enige jaren tevoren had plaats gehad en waarbij Raffles bijna het slachtoffer was geworden van de wraakzucht van een aantal Indiërs, die hem, samen met een brilslang, in een stikdonker vertrek hadden opgesloten. En was Jim Duncan er toen niet geweest, die destijds zijn ongeëvenaarde kunst als lassowerper en zweepkunstenaar in het Hypodrome Theater vertoonde, dan zou John Raffles, die hij toen al onder de naam graaf Palmhurst kende, waarschijnlijk een vreselijke dood zijn gestorven.

Naderhand hadden de beide mannen elkaar nog een paar keer ontmoet, eenmaal in Londen en een paar keer in het geboorteland van de stoere cowboy.

Raffles had hem een ogenblik in de ogen gekeken en zei nu:

— Op deze ontmoeting had ik zeker niet durven hopen, beste Jim. Je treedt dus niet meer op in het circus, om het publiek verstoeld te doen staan door je geweldige toeren met zweep en lasso? Ik dacht dat je al lang rentenierde, na in dat beroep rijk te zijn geworden.

— Dat was ook eigenlijk mijn bedoeling geweest, meneer de graaf, antwoordde Jim droogjes. Maar wat zal ik u zeggen; het beviel mij op de duur toch niet. Een circus, wat is dat eigenlijk? Een paar schepjes zand met een randje fluweel er om, een vals spelend orkest boven je hoofd, pikeurs die naar pommade stinken, een heer met een hoge hoed op, die met een zweep kwispelt, juffers met dunne benen, die boven op een paard staan, een clown met een ge-

dresseerd varken. En dan veel elektrisch licht, grote troms, bekkens, och hemel, nee, dat was toch op de duur niets voor Jim Duncan. Ik kon mijn armen daar niet uitslaan, op mijn woord van eer. Hoe groot het circus ook was, ik kon er nooit de lasso's gebruiken, die ik in werkelijkheid gebruik en mijn zweepslagen waren wel twee meter korter. Zeg zelf eens, meneer de graaf, kan men een circus vergelijken met dit ?

En hij wees, in het zadel zittend, een hele cirkel om zich heen, met schitterende ogen en terwijl zijn sneeuw witte tanden tussen zijn rode lippen glansden.

— Dat geef ik toe, Duncan, het heeft weinig overeenkomst met elkaar, antwoordde Raffles glimlachend.

— Ik praat te lang, meneer de graaf, dat komt omdat ik zo blij ben, dat ik u weer eens terugzie. Ik moet nu weg, maar ik reken er beslist op, dat u mij de eer zult bewijzen, na het avondeten

een pijp te komen roken en een glas eigen gestookte kersenbrandewijn te komen drinken.

— Dat beloof ik je, Duncan, antwoordde Raffles. Waar kunnen wij je vinden ? Ik hoop zelfs van je hulp gebruik te maken, want ik wil mijn slee verkopen en paarden aanschaffen.

— Daar zullen wij dan eens over praten, meneer de graaf. U kunt mij vinden in de ranch. Zolang het nog geen april is, eten de jongens daar gemeenschappelijk in de schuur, die u daar kunt zien liggen ; op een paar honderd passen van het hoofdgebouw.

— Je kunt op ons rekenen, zei Raffles.

Duncan nam zijn hoed af met een zwier, die een Middeleeuwse ridder hem had kunnen benijden, liet een zachte kreet horen en als een wervelwind stootte zijn paard met hem weg, zonder dat hij het dier zelfs de sporen hoefde te geven.

HOOFDSTUK IV

ER DREIGT GEVAAR

De zon stond nog hoog boven de kim, toen Raffles en zijn twee metgezellen, met vermindering van de nederzetting zelf, waar de cowboys woonden, die niet op de ranch zelf overnachten, de grote houten loods bereikten, die Duncan hun had aangewezen.

Zij hoefden niet bang te zijn, dat zij zich in het gebouw vergist konden hebben, want uit de open deuren en de wijdgeopende vensters drong een luid gerucht naar buiten van zingende en sprekende stemmen, banjogetokkel en zwaar stampende voeten, waarvan de eigenaars blijkbaar een dans ten beste ga-

ven.

Om het gebouw heen stonden wel een honderdtal zware palen, ongeveer twee meter hoog, allen voorzien van enige sterke ringen, die bestemd waren, er de paarden aan vast te maken, waarvan er nu een veertigtal rustig bij elkaar stonden, alleen van het zadel ontdaan, dat naast hen op de grond lag. Dit was een biezonderheid, want er verlopen vaak weken, zonder dat het paard van een cowboy ontzadeld wordt.

Juist toen Raffles, Brand en Henderson aankwamen, nog altijd met hun honden en hun slee, verliet een tiental

cowboys zingend en lachend de loods, een van hen met een banjo gewapend, waarop hij niet onverdienstelijk tokkelde, terwijl een tweede, met een wat dikke tong een liedje zong.

Maar nauwelijks hadden zij de kleine groep daarbuiten gezien, of banjo en stem zwegen en allen keken de vreemdelingen nieuwsgierig aan.

Raffles liep dadelijk op een van hen toe en vroeg :

— Kunt ge mij zeggen, vriend, of Jim Duncan daar nog binnen is ?

De aangesprokene, een kerel als een boom, met brede schouders, rood haar, en kleine, glurende varkensoogjes, nam Raffles 'n ogenblik zwijsend op, gaf zijn kornuiten een knipooje en zei toen langzaam :

— Hoe noemt mijnheer mij ? Ben ik een vriend van mijnheer ? Dat is nog zo zeker niet. Mijnheer kon zich wel eens vergissen. Iedereen spreekt mij niet met vriend aan, dat moet mijnheer goed onthouden. Het ontbrak er nog aan, dat mijnheer zei, dat ik rood haar had.

De ruwe kerels barstten in een luid gelach uit, blijkbaar tuk op een ruzie, maar Raffles verloor geen ogenblik zijn kalmte en zei rustig :

— Wel, het is inderdaad het lelijkste rode haar, dat ik van mijn leven gezien heb, en ik heb al heel wat roodkoppen onder de ogen gehad. Het is niet kastanjebruin, het is niet van dat mahoniehoutkleurige rood, het is niet donkerrood ; het is rood, zonder meer. Wel, wat verder ? Moet ik nog zeggen, dat het sluik is en dat het wel eens geborsteld mocht worden ? Wilt u, dat ik u verzeker, dat de natuur zich zeker nog wel eens zou bedenken, alvorens zij voor de tweede keer een menselijk hoofd zulk haar beplante ? Moet ik er aan toevoegen, dat u alleen in staat bent, een hele kudde runderen woest te maken; wanneer u bij ongeluk uw hoed afzet ?

De rode vent had geluisterd met een gezicht, waarop woede, verbazing en zelfs ongeloof om de voorrang streden.

Eigenlijk begreep hij van de toespraak niet erg veel, maar het gelach

van iets meer ontwikkelde kameraden maakte het hem duidelijk, dat men hem voor de gek hield, hem, de meest gevreesde bokser, de sterkste man van de 475 cowboys, die hier op de ranch aan het werk waren.

Met een woest gezicht rukte hij zich de hoed van het hoofd, liep tot vlak voor Raffles, zo dat deze onwillekeurig een stap terugweek, om de naar drank riekende adem van de man te ontgaan en bracht er toen met moeite uit :

— Zo... zo... Is dit haar rood ? Is het wel werkelijk rood ? Nu, ik wil dat het zwart is, ravenzwart, heb je dat verstaan, mooie mijnheer ? Welke kleur heeft mijn haar ?

— Maar, beste vent, ik heb je toch net al gezegd dat het vuurrood is, antwoordde Raffles kalm.

De cowboy had in een ommezien zijn korte, met bont gevoerde jas uitgegoid, spuwde in de handen, balde de vuisten en stootte woedend toe. Of juist gezegd, hij was dat van plan, maar hij kreeg er de tijd niet toe, want razendsnel was de linkervuist van Raffles naar voren gekomen en een onderdeel van een sekonde later was het, alsof door een onzichtbare macht de benen van de rode cowboy hem onder het lichaam werden uitgetrokken. Hij viel met een doffe bons neer, rolde om en om tot hij op zijn buik lag en bleef rustig zo liggen alsof hij sliep.

— Je eigen schuld ! klonk een krachtige stem.

Het was Jim Duncan, die gesproken had. Hij stond bij de deur van de schuur zijn houten pijp al tussen de tanden en kwam nu schouderophalend dichterbij.

Toen keek hij rustig in het rond en ging verder :

— Ik wil jullie maar even zeggen, kameraden, dat deze heer mijn vriend is. Dat is zeker wel voldoende. En dat hij geen grapjes van onbekenden verdraagt, dat heeft Burke net kunnen constateren.

De andere mannen bromden wat voor zich heen en een paar van hen hielpen Burke overeind, die, half versuft en wankelend door twee vrienden, ondersteund, wegstrompede.

— Dat was mijn voornemen niet, Duncan. Het spijt me werkelijk, maar...

— Ik heb alles gezien, maar de graaf! zei Duncan eenvoudig. U kon niet anders. Die Burke is een vechtersbaas, om er maar het beste van te zeggen. Hij is niet veel zaaks en zijn kameraden, met wie hij nu weggaat, zijn niet veel beter. Willen wij naar binnen gaan, of geeft u er de voorkeur aan, buiten te blijven? Het is nu nog warm.

— Voor alles zou ik mij willen ontdoen van mijn honden en de slee, en zou ik paarden willen kopen, beste Duncan, antwoordde Raffles. Ik ben heel blij, dat het toeval je hier op mijn weg heeft gebracht, en daarvan zou ik zoveel mogelijk gebruik maken.

— Dan moeten wij vanzelf wel buiten blijven, meneer de graaf, antwoordde Duncan lachend. Wat uw honden betreft, die zal Ramiros graag willen kopen, al loopt het nu ook naar de zomer, want goede honden zijn op een ranch altijd wel te gebruiken. En hij drijft tegenwoordig handel in paarden ook. Ik zal u wel even bij hem brengen, dan kunt u de zaak direkt afdoen.

— Ik wil niets liever, beste Duncan.

— Op weg dan.

De kleine stoet zette zich in beweging. Zoals gezegd, lag het eethuis op een paar honderd passen afstand van het woonhuis van de eigenaar, dat gedeeltelijk uit steen, gedeeltelijk uit sterke balken was opgetrokken, ruim, zoals alle huizen in deze streken, waar men op enige vierkante meters niet hoeft te kijken.

En daar de sneeuw hier al sinds een week verdwenen was, moesten de mannen helpen bij het voortschuiven van de slee.

Niet zonder moeite bereikten zij ten slotte het hoofdgebouw en daar verscheen al in de deuropening, boven een ruw houten trap van zes treden, een krachtig gebouwd man, die in zijn hele voorkomen direkt de bewoner van het warme zuiden verried.

Hij had grote, zwarte ogen, onder ruige, maar mooi getekende wenkbrauwen, een olijfkleurige tint, die donkerder was geworden door het voortdurend

verblijf in de open lucht en nog sneeuw-witte, gave tanden en ravenzwart haar, ofschoon hij zeker al tegen de zestig moest lopen. Dat was José Ramiros, eigenaar van de ranch.

Hij keek wat nieuwsgierig naar de vreemdelingen en toen naar Duncan, die net tot zijn volle tevredenheid had meegeholpen bij het overbrengen van de nieuwe kudde: een uiterst moeilijk en inspannend werk. Duncan begreep wel, dat hij moest optreden, zolang die goede stemming duurde en hij stapte dan ook naar voren en zei:

— Hoor eens hier, baas, deze heren willen verderop reizen en omdat ze met een slee niet erg zullen opschieten, willen ze paarden van u kopen.

— Met de tuigen! voegde Raffles er aan toe.

De ranchhouder keek eerst eens naar Raffles, daarna naar de slee en ten slotte naar het span honden.

Toen vroeg hij langzaam:

— Waar komt je vandaan, vreemdeling?

— Van heel ver, antwoordde Raffles rustig. U kunt geloven, dat deze honden die zware slee zowat twintig dagmarsen hebben voortgetrokken, en ik verzeker u, dat het werkelijk marsen waren van een hele dag. Ik wil u wel de waarheid zeggen: het gaat mij aan het hart, mij van die trouwe dieren te ontdoen, maar ik kan ze helaas niet houden. Geef er voor wat u wilt, en behandel ze goed, meer vraag ik niet.

Er verscheen een eigenaardig lachje om de scherp getekende mond van Ramiros, toen hij langzaam antwoordde:

— Houdt u zoveel van dieren?

— Meer dan van bijna alle mensen, die ik heb leren kennen.

— U komt uit het noorden?

— Ja, antwoordde Raffles zonder aarzelen, daar hij wel begreep, dat ontkennen weinig zou baten.

Ramiros liet zijn blikken nog eens over de drie mannen dwalen, tot zij ten slotte geruime tijd bleven rusten op het gezicht van Raffles, die zich vergeefs afvroeg, waaraan hij die onderscheiding had te danken.

Maar de volgende vraag van de ranch-

houder zou hem al heel wat wijzer maken.

— Bent u misschien in Kinagamute geweest ? Kent u Jim Dane ?

Raffles was te schrander om niet dadelijk te begrijpen, dat Ramiros deze vraag niet zou gesteld hebben, als hij het antwoord niet vooruit had geweten.

Hij antwoordde dus rustig :

— Ik ben in die stad geweest en ik ken Jim Dane heel goed.

De zwarte ogen gleden van Raffles naar de reusachtige Henderson en toen antwoordde Ramiros :

— Ik heb hier eergisteren toevallig iemand gehad, die regelrecht uit Kinagamute kwam en mij een en ander vertelde van wat daar gebeurd is. Ik, het spijt mij, vreemdeling, ik kan uw slee niet gebruiken, evenmin als uw honden en ik kan u ook geen paarden verkopen. Ik heb er geen te missen.

Na deze woorden draaide hij zich, zonder verder op de anderen te letten op zijn hielen om en verdween in zijn woning.

Duncan had zijn baas verwonderd aangekeken en zei nu op verbaasde toon :

— Is het hem in zijn hersens geslagen ? Wat mankeert hem ?

— Ik geloof, dat ik het wel kan vermoeden, beste Jim, zei Raffles met een wrange glimlach. Hij zou graag hebben dat ik hier bleef, totdat... er nog ander bezoek hier kwam, dat ik niettemin niet graag zou afwachten. En daarom zou je mij een groot genoegen doen, Jim, als je mij in de nederzetting iemand kon aanwijzen, die ons drie paarden bezorgt, gezadeld en getuigd. Wat de honden en de slee betreft, ik hoop dat je mij het genoegen wilt doen, ze van mij ten geschenken aan te nemen.

De cowboy maakte een beweging van verrassing en zei :

— Weet u wel, dat dat 'n heel kostbaar geschenk is, graaf ?

— Dat was het misschien twintig graden noordelijker maar dat is het hier niet meer, beste Duncan, antwoordde Raffles glimlachend. Kan ik de slee en de honden hier laten ? Dan gaan wij nu direkt naar de nederzetting. Ik wilde

die paarden nog graag vanavond hebben.

— Er zal voor paarden gezorgd worden, graaf. Ik herinner mij nog het onbetekenende gevalletje met de brilslang, een paar jaren geleden in Londen. Ik heb u toen kunnen helpen die bruine broeders uit Bengalen een hak te zetten. Maar nadien hebt u mij tot twee keer toe een dienst bewezen, graaf, die men niet zo gauw vergeet, als men een hart in het lijf heeft. U hebt paarden nodig om hier weg te komen, naar het schijnt, u zult ze hebben, al zou ik ze moeten stelen. Kom maar mee ; wij zullen wel zien wat er aan te doen is.

De kleine stoet maakte weer rechtsomkeer, de slee hobbelde knarsend over de kleine stenen, die onder het korte gras verborgen waren, waarmee het reusachtige erf beplant was en de tocht ging naar de nederzetting, Rockytown, waar verreweg de meeste cowboys huisden, in gezelschap van hun vrouwen of wie daarvoor doorgingen.

De schemering viel in, toen zij de verzameling houten huizen, afgewisseld met een klein postkantoor, een armzalig kerkje en drie of vier kroegen bereikten.

De vier mannen kwamen daar aan te midden van een luid getier, geschreeuw, gezang en snarenspeel, dat uit twee vlak naast elkaar gelegen café's naar buiten kwam.

Maar de slee maakte zoveel lawaai over de volkomen droge aarde, dat het daarbinnen gehoord scheen te worden en enige nieuwsgierigen, waaronder een grove, ordinaire vrouw in een kort rood zijden rokje en een shawl om de schouders, op het bordes kwam staan, dat zich langs de voorgevel uitstreckte en de vier mannen zwiingend nakeek. Onder hen bevond zich Burke, de man, die Raffles nog pas een paar uren tevoren had neergeslagen.

Duncan dreef de honden tot spoed aan en toen zij buiten het gehoor waren van het kleine groepje, dat hen met duistere blikken nazag, zei hij zacht :

— Als ik u raad mag geven, meneer de graaf, dan zou ik hier maar niet langer blijven dan strikt noodzakelijk

is. Er zijn hier heel gevaarlijke rakkers bij de troep, laat ik u zeggen : kerels, voor wie het bagno nog te goed zou zijn en die beter aan de galg kunnen hangen. Ik zal niet ontkennen, dat de cowboys nog al een ruw volkje zijn, maar echte misdadigers heb ik er nog nooit onder gekend, totdat Burke met zijn zootje hier kwam, nu een dag of veertien geleden.

— Zo kort pas ? vroeg Raffles.

— Niet langer. En zij deden het werk beroerd, behalve Burke zelf, die het vak kent. Het zou me dan ook niets verwonderen, of ze worden er gauw weer uitgegooid en dat zal een opluchting zijn, want het zijn gevaarlijke schoeljes, tot alles in staat. U hebt nu hun vijandschap opgewekt en ik zou niet graag in uw schoenen staan, als u Burke op een eenzame weg zou ontmoeten en hij zijn revolver wat eerder te pakken heeft dan u.

— Ik dank je voor de waarschuwing, Duncan, zei Raffles.

Hij verzonk in gedachten en sprak op zachte toon met Brand, die bevestigend knikte en toen bezorgd voor zich uitkeek. Duncan verhaastte zijn stappen en toen Raffles naast hem voortliep, trok Brand Henderson aan de mouw en zei op gedempte toon :

— Wij zullen goed uit onze ogen kijken moeten, James. Mylord is bang dat die kerels van Burke iets te maken hebben met de bende van het « Kwade men.

Henderson maakte een beweging van schrik en fluisterde toen terug :

— Hoe is dat mogelijk, mijnheer, Brand ? Die kerels konden toch onmo-

gelijk geweten hebben, dat wij juist hierheen zouden komen ? Het is toch louter toeval ?

— Niet zo toevallig als je wel denkt, James, antwoordde Brand hoofdschuddend. Deze ranch ligt min of meer op de weg, die wij volgen. En bovendien, je kunt er wel zeker van zijn, dat er op andere plaatsen van enige betekenis ook al kerels van een bende in hinderlaag liggen.

Henderson antwoordde niet, maar hij balde zijn geweldige vuisten en bromde iets onverstaanbars tussen de tanden. Men was de nederzetting nu bijna ten einde en daar hield Duncan stil, wijzend naar een klein huisje met de woorden :

— Daar woon ik, meneer de graaf.

— Dan zullen wij hier dadelijk de honden en de slee achterlaten, als je het goedvindt, Duncan. Je kunt onze pelsen ook houden, daar doe je me zelfs een dienst mee, want wij zullen ze toch niet meer gebruiken.

Duncan dreef de honden aan en de slee verdween opzij van het huis, dat, evenals alle anderen helemaal apart lag en omgeven was door een goed onderhouden erfje.

Maar dat het gevaar nog lang niet voorbij was, dat bleek de volgende sekonde al.

Want toen de drie mannen daar zwijgend bij elkaar stonden om op de terugkeer van Duncan te wachten, toen viel er op enige afstand een schot en een kogel vloog zo dicht over het hoofd van Raffles, dat zijn hoed doorboord en zijn haren geschroeid werden.

HOOFDSTUK V

DE OVERVAL

Het was nog niet volkomen donker en men kon de dorpsweg tamelijk ver af zien. Er was echter niemand te zien, hoe de drie mannen ook speurden.

De man, die het schot had gelost, had zich waarschijnlijk verborgen gehouden achter een zware boom of een muur en het zou vergeefs moeite zijn, in de schemering te proberen, de schutter te achterhalen. De drie mannen gingen dan ook snel naar het huis en wisten zich pas veilig, toen zij in de luwte daarvan stonden.

Raffles was niet in het minst nerveus, maar bekeek met aandacht de twee gaten in zijn vilthoed en zei :

— Mijn opvatting schijnt dus wel juist geweest te zijn : men heeft het hier op mijn leven voorzien.

— Dat moet die schurk van een Burke geweest zijn ! riep Henderson woedend uit.

— Hij of een van zijn kameraden, het doet er weinig toe, antwoordde Raffles schouderophalend. Er valt niets te bewijzen en al kon ik het wel, ik bevind mij hier nu eenmaal in een eigenaardige toestand en ik heb liever niets met de Sheriff te maken. Het is duidelijk, dat Ramiros gisteren of eergisteren al bericht heeft ontvangen van wat er daar in het noorden is gebeurd. En wij doen er het verstandigst aan, als wij maar zo gauw mogelijk een goed heenkomen zoeken. Hebben wij de paarden eenmaal, dan zullen wij wel zorgen, een veiliger afstand tussen ons en die bloeddorstige bandieten te la-

ten.

— Als zij ons daarvoor maar de gelegenheid geven, zei Brand op moedeloze toon. Wanneer die Burke, of wie van die schurken dan ook, er een vermoeden van heeft, wie je bent, dan zal hij ons stap voor stap volgen, en dan geef ik geen dollarcent voor ons leven. Het hoofdbestuur in New York schijnt nu eenmaal strenge orders te hebben gegeven, er voor te zorgen, dat je niet levend New York bereikt.

— En ik moet zeggen, dat de kerels al hun best doen, om die orders na te komen, merkte Raffles op, terwijl hij zijn kapotte hoed weer opzette. Maar ik geloof, dat ik daar Duncan weer hoor terugkomen. Zeg hem maar niet, dat dat schot voor ons bestemd was, de brave kerel zou er misschien door in ongelegenheid komen, als hij onze partij opnam.

Inderdaad keerde Duncan terug uit een houten loods achter het huis, waar hij de siee en de honden heen gebracht had.

Hij drukte Raffles met kracht de hand en zei op zijn gewone luidruchtige toon :

— Ik dank u hartelijk voor dat prachtige geschenk, meneer de graaf. En nu zullen wij eens gauw gaan kijken of Dick Durban van hier naast geen paarden over heeft. Hij is meestal goed voorzien.

Raffles en zijn metgezellen namen de bagage op, die nu alleen nog maar bestond uit een warme wollen deken, wat

kookgerel, verduurzaamde levensmiddelen en hun wapens en volgden Duncan naar het aangrenzende huis, waar de paardenhandelaar Dick Durban woonde.

De man was thuis en hij bracht zijn nieuwe klanten dadelijk naar een stevig omheinde ruimte achter zijn woning, waar een veertigtal paarden stonden. Zij waren allen met de halsters aan sterke ringen in de omheining vastgebonden en knabbelden op wat hooi.

— Beste Duncan, begon Raffles, strek je goede diensten nog eens verder uit en zoek uit deze verzameling voor ons de drie sterkste en snelste paarden. Jij hebt van kindsbeen af met deze dieren omgegaan en zult er wel meer verstand van hebben dan wij.

Duncan begon onmiddellijk zijn rondgang, bekeek de paarden een voor een, keek naar hun tanden, betastte de benen, lichtte de oogleden iets op en binnen een kwartier had hij drie sterke paarden uitgekozen, die bijeen werden getuigd uit de voorraad, die Dick er op nahield, terwijl Raffles met de paardenkoopman over de prijs onderhandelde.

De man wist blijkbaar nog niets van de gevaren, die zijn klant bedreigden, want hij vroeg hem een schappelijke prijs en scheen daar nog mee in zijn schik te zijn ook.

Henderson kreeg het zwaarste en sterkste paard, de bagage werd opgeladen, de dieren werden naar buiten gebracht en toen greep Raffles Duncan bij de hand en zei ernstig :

— Het spijt mij meer dan ik je kan zeggen, beste Jim, dat wij nu al afscheid van je, moeten nemen, maar er wacht mij in New York een taak, die ik niet zou kunnen voldoen, als ik mij hier nodeloos aan gevaar blootstelde. Ik neem dus afscheid van je, maar ik reken er beslist op, je onder andere omstandigheden nog eens terug te zien.

— Ik hoop dat het u goed gaat, meneer de graaf.

De drie reizigers hadden zich al in het zadel geworpen en na Duncan nogmaals vaarwel te hebben toegewuifd, reden zij snel de nederzetting uit, vergezeld door een eigenaardig gerucht, dat

klonk als het ruisen van een verre branding en dat veroorzaakt werd door het doffe geloei van de opgesloten runderen binnen hun omheining, op ruim twee kilometer van de plek, waar zij reden.

Enige tijd reden zij zwiingend in galop verder, tot het bijna volkomen donker was geworden en schijnbaar zonder bepaald doel, ofschoon Raffles zich geen enkele keer scheen te vergissen en een soort smal pad volgde, plat getreden door de hoeven van honderden paarden, die hier al jaren lang voorbij waren getrokken.

Brand had nu en dan omgekeken, bang dat hij wel durfde bekennen, maar de reizigers schenen niet te worden gevolgd.

Misschien was Burke van oordeel, dat een strijd op het open veld zeker in zijn nadeel zou moeten aflopen, als hij niet beschikte over een grote overmacht en het aantal van zijn kornuiten was volgens Duncan, niet meer dan vijf of zes man.

Nog altijd was Brand er niet zeker van of die kerels wel echt behoorden tot de bende van « Het Kwade Oog » maar voorzichtigheid was in ieder geval geboden.

De drie mannen reden hier in een heuvelachtig terrein en in de verte staken hoge bergen met hun donkere massa's scherp af tegen de avondhemel, waaraan de maan net was verschenen.

Heel in de verte jankten een paar prairiehonden en nu en dan blies de wind naargeestig door de kale takken van eiken en olmen.

Eindelijk begon Brand :

— Waar gaan wij nu eigenlijk heen, Edward ?

— Ik blijf bij mijn oorspronkelijk plan : wij zoeken zo gauw mogelijk de trein op en nemen die, als dat zonder gevaar kan.

— Maar het bericht van onze doortocht zal al overal bekend zijn, zei nu Brand ongerust.

— Daarom is het ook nodig, dat wij ons bij de eerste de beste gelegenheid vermommen en als het niet anders kan, moeten wij ons zelfs tijdelijk van elkaar scheiden, om elkaar in New York terug

te vinden.

— Maar zover is het nog niet, en in die tussentijd lopen wij groot gevaar vanuit een hinderlaag te worden neergeschoten. Het is merkwaardig, maar de schurken schijnen het als het ware te ruiken, waar wij ons ergens ophouden.

— Wij zullen goed kijken, dat is alles wat wij kunnen doen, antwoordde Raffles. Ik geef toe, dat vooral 's nachts, het gevaar groot is, dat die schurken ons overvallen, maar wij zullen een voor een waken, totdat het niet meer nodig is, als wij maar eenmaal de spoorlijn bereikt hebben.

— En geloof je, dat die bándieten niet aan alle spoorwegautoriteiten geseind zullen hebben, dat Raffles en zijn twee metgezellen denkelijk van een trein gebruik zullen maken?

— Zij zouden wel grote ezels moeten zijn, als zij dat vergeten, merkte Raffles op. Maar daarvan trek ik mij weinig aan, wanneer wij ons maar eerst behoorlijk hebben kunnen vermommen, en dan zal het op zo 'n druk spoorwegkruispunt als Edmonton heel moeilijk zijn, ons te herkennen en aan te houden.

— En de politie, hebben wij daarvan niets te vrezen?

— Voorlopig niet. Hoe zou het ook anders kunnen, bij de onmetelijke uitgestrektheid van dit gebied, dat door enige honderden politiemannen moet worden gecontroleerd? Ik zou niet durven zeggen, dat zij niet naar ons zoeken, maar hoe vreemd het ook mag klinken: naarmate wij dichter bij de dichtbevolkte streken komen, zullen zij ons minder gemakkelijk kunnen ontdekken.

— Waar denk je vannacht te kamperen? vroeg Brand.

— Op de eerste de beste plek die er voor geschikt is. Het terrein is hier erg bergachtig, zoals je ziet en wij zullen doorgaan tot wij een plek vinden, waar het heel moeilijk zal zijn, ons onverwachts te overvallen. Intussen mogen wij van de paarden niet te veel vergen, want dan zouden wij bedrogen uitkomen.

De tocht ging nog ongeveer een uur verder, nu eens in draf, dan weer in die korte, eigenaardige galop, die de gelief-

koosde gang is van het Amerikaanse prairiepaard.

Eindelijk, toen de vermoeidheid zich liet gelden, liet Raffles halt houden halverwege de helling van een lage heuvel.

De plek was heel goed gekozen, want boven hun hoofden rees de rotswand plotseling steil omhoog en het zou niet gemakkelijk vallen, hen vandaar te naderen, zonder een geweldig grote omweg te maken, terwijl van schieten daarboven geen sprake kon zijn. Van hun kant konden de drie mannen de helling van de heuvel met hun geweren bestrijken en van tamelijk ver zouden zij iedereen al kunnen zien naderen.

Het was nog koud en onder andere omstandigheden zou Raffles zeker een vuur hebben laten aanleggen, maar de voorzichtigheid gebod hem dit niet te doen, nu hij en zijn metgezellen betrekkelijk dicht bij de ranch waren.

— Waar zijn we hier ergens? vroeg Brand, toen allen waren afgestegen en de koude maaltijd gebruikten, nadat de tent was opgezet.

— Precies op een paar mijlen kan ik het niet zeggen, maar wij moeten hier ten zuiden van Fort Grahams zijn en niet ver daar vandaan. Wanneer wij zo doorgaan en per dag ongeveer dertig mijlen afleggen, wat zeker niet te veel is, dan kunnen wij over acht dagen Edmonton bereikt hebben.

De drie mannen spraken nog enige tijd zachtjes verder over de gevaarlijke situatie, waarin zij zich bevonden en daarop wikkelden zij zich in hun dekens, terwijl Henderson, die het eerst de wacht zou betrekken, plaats nam aan de rand van de brede natuurlijke weg, die zich halverwege rondom de heuvel slingerde, met het oog scherp op de vlakte gevestigd, die zich onder hen uitbreidde en die door het maanlicht bestraald werd.

Henderson had wel graag een pijp willen opsteken, om zich de verveling te verdrijven, maar hij vreesde, dat het rossige schijnsel vanuit de vlakte misschien kon worden gezien.

Om beurten waakten de drie mannen en juist toen de zon boven de kim verschenen was, werden de beide slapers

wakker en verfristen zich in een smalle beek, die op ongeveer vijftig meters verder op geheimzinnige wijze uit de rotswand te voorschijn scheen te komen en zacht kabbelend langs de heuvelhelling naar het dal vloeide, gevoed door de smeltende sneeuw, waarmee de top nog bedekt was.

Maar het ontbijt, waaraan de drie mannen een ogenblik later verenigd zaten, zou ruw verstoord worden.

Want Henderson, die juist een groot stuk brood naar de mond wilde brengen, zag zich dit uit de hand slaan en met een doffe klap, die als een zweepslag klonk, sloeg een geweerkogel te pletter tegen de rotswand achter de drie mannen.

— Wat was dat ? vroeg de reus verbouwereerd, terwijl hij onnozel naar zijn lege hand keek.

— Een kogel, James, antwoordde Raffles. Plat op de grond liggen, vrienden. En laten wij naar dat bosje daar kruipen, daar zullen wij een betere dekking vinden. De paarden staan daar ook bij elkaar.

De mannen lieten hun ontbijt voor wat het was, grepen snel geweer en revolver en liepen in gebukte houding, zich verschuilend achter het lage kreupelhout, naar een tamelijk dicht bosje, bestaande uit dunne, spichtige bomen en hoog opgaand akkermaalshout, vanwaar zij de vlakte vrij goed konden overzien.

Aanvankelijk bespeurden zij niets bijzonders en men zou aan een vergissing hebben kunnen denken, als die verraderlijke, platgeslagen kogel daarginds niet lag, op enige meters afstand.

Maar Henderson, die uitstekende ogen had, zei na enkele ogenblikken fluisterend :

— Ik zie daar mensen en paarden in de vlakte. Zij proberen zich te verschuilen achter een groot rotsblok, daar bij die reusachtige eik.

— Hoeveel wel, James ? vroeg Brand.

— Nu, wel minstens twaalf of veertien ?

— Nu, dat kan goed worden, bromde Brand. Die duivelse kerels schijnen dus ons spoor al te hebben teruggevonden.

— Het verwondert mij niet zo erg, zei Raffles kortaf. Het verbaast mij alleen, dat er zoveel meer zijn dan ik dacht. Maar misschien hebben die vijf of zes bandieten gemeend, dat zij het alleen niet afkonden en hebben zij er hulp bij gehaald. Die is in een streek als deze altijd te krijgen, waar de jacht op mensen als 'n soort sport wordt beschouwd. Nu, wij zullen ons zo goed mogelijk verdedigen, het gaat om ons leven, vrienden, rekent daarop. Zij denken misschien wel, dat wij veel geld bij ons hebben en misschien wil Burke ook de prijs verdienen, die de Londense politie nog altijd op mijn hoofd heeft staan, dat erg kostbaar voor haar schijnt te zijn.

Er verliep enige tijd, zonder dat er iets gebeurde en toen zagen ook Raffles en Brand, dat Henderson zich niet vergist had : daar, op een afstand van ongeveer 400 meter, bewoog zich een aantal mannen in de vlakte, dekking zoekend achter de bomen en de zware rotsblokken, waarmee het dal bezaaid was.

— Ik geloof, dat zij een omtrekkende beweging gaan uitvoeren, zei Brand na enige tijd.

— Dan zouden wij in een zeer precarie toestand komen, zei Raffles ernstig. Zij zullen misschien de top van de heuvel niet kunnen bereiken, maar nu zij weten waar wij zijn, kunnen zij volstaan met links en rechts de heuvel te beklimmen en halverwege de helling het brede, natuurlijke pad te volgen, dat nu achter ons omloopt. Als er dan nog een paar van de kerels in de vlakte achterblijven, zitten wij tussen drie vuren.

— En zullen wij daarop wachten, mylord ? vroeg Henderson. Zullen wij niet ieder een uitval wagen ?

— Dat zou ik zeker doen, James, als het aantal bandieten maar minder groot was. Maar dat is dwaasheid tegenover zo 'n overmacht, waaronder zich vele uitstekende schutters zullen bevinden ; dat heb je net zelf kunnen zien. Drie centimeters meer naar rechts en de kogel zou niet door je brood maar door je hand zijn gegaan.

— Dat is een onaangenaam idee, my-

lord en ik zal het die bandiet betaald zetten, daar kunt u op rekenen! riep Henderson verontwaardigd.

— Maar zouden wij zelf het pad halverwege de helling niet kunnen volgen, vóór de bandieten en dan aan de andere kant van de heuvel die van de vlakte is afgewend, weer omlaag gaan? vroeg Brand.

— Dat zou mogelijk zijn, Charles, als toevallig niet een groot gedeelte van dat natuurlijke pad bestreken werd door

de geweren van die schurken, waarvan wij ons net al hebben kunnen overtuigen. Het enige is, dat wij kunnen proberen, met de paarden aan deze kant van de heuvel weer naar de vlakte af te dalen, ons zo goed mogelijk verschuilend tussen het geboomte en het dan te laten aankomen op een ontmoeting met een van de kleine groepen, die de omsingeling gaan beproeven en die zeker niet sterker dan zes of zeven man zullen zijn.

HOOFDSTUK VI

NAAR DE TREIN

De drie mannen bleven enige tijd ingespannen door de takken van het struikgewas heen turen en het werd hun duidelijk, dat de bandieten daar beneden inderdaad een poging gingen wagen de vijandelijke stelling om te trekken en in de rug of in de flanken aan te vallen.

Zij konden ook bezwaarlijk anders handelen, want als zij regelrecht de heuvel kwamen oprijden of lopen, dan zouden drie geoefende schutters wel in staat zijn met enkele welgemikte schoten de meesten van hen in het stof te doen bijten, nog voor zij over de helft van de afgelegde weg waren.

En dat wilde Burke natuurlijk vermijden, die zeker wel eens gehoord had van de bekwaamheid als schutter van Raffles.

Dit was althans een gelukkige omstandigheid voor de belegerden, want nu konden zij tenminste proberen, naar één kant te ontwijken, terwijl van de andere kant een derde gedeelte van de

aanvallers naderde en het tweede gedeelte in de vlakte achterbleef, om de vijand daar de terugtocht af te sluiten.

Raffles aarzelde dan ook niet langer.

Hier te blijven zou een zekere dood betekenen, want de drie mannen zouden het onmogelijk lang kunnen uithouden tegen zestien of achttien goede schutters, die van drie kanten tegelijk op hen indrongen, terwijl het hun onmogelijk was, terug te trekken, nu zij zich zelf als het ware met de rug tegen de muur hadden geplaatst.

De paarden werden dus dadelijk van de kluisters ontdaan en gezadeld, de dekens werden vastgesjord en daarop namen de drie mannen ieder hun paard bij de toom en gingen in de ganzenmars, zorgvuldig de rand van het dichte bosje volgende, op weg, 'n deel van de vijandelijke legermacht tegemoet.

De botsing zou zeker binnen een kwartier moeten plaats vinden, want tenslotte moest de groep, die de omtrekkende beweging maakte, de drie

mannen wel in het oog krijgen, als gevolg van de eigenaardige terreinsgesteldheid.

Raffles maakte zoveel mogelijk haast, daar hij de ontmoeting wou doen plaats hebben op zo groot mogelijke afstand van de twee andere groepen, opdat die niet tijdig te hulp zouden kunnen komen.

Het lot had het zo beslist, dat het kleine troepje, dat Raffles tegemoet trok, werd aangevoerd door Tom Burke.

— Zullen wij te paard vechten? vroeg Brand zacht, onder het lopen.

— Ik geloof niet, dat de streek zich daartoe leent en wij zijn er ook niet geoefend genoeg voor, antwoordde Raffles. Maar als het niet anders kan, dan is het wat anders. Maar stil, ik geloof, dat zij daar aankomen. En zij zijn lopend; dat is tenminste een voordeel. Zij schijnen hun paarden beneden te hebben achtergelaten.

Op ruim tweehonderd meter afstand, iets onder de drie voortsluitende mannen, waren inderdaad enige van die grote vilthoeden zichtbaar geworden, zoals veedrijvers ze in Canada wel dragen.

De bandieten klommen uiterst voorzichtig langs de kant van de heuvel omhoog en het was duidelijk, dat zij de drie mannen nog niet gezien hadden en hen op die plek ook helemaal niet verwachtten. Zij hadden hun geweer in de hand en klauterden dicht bij elkaar naar boven.

Er was voorlopig niets te zien dan zes hoeden en evenzoveel geweerlopen, die boven het kreupelhout uitstaken.

Op hun beurt waren Raffles en zijn metgezellen bijna de rand van het langgerekte bosje genaderd en de volgende sekonde zouden zij gezien worden.

— Luistert eens, vrienden, begon Raffles zacht. Wij hebben nu het voordeel van het eerste schot en van de verrassing. Wij zullen nu vuren, de uitslag afwachten en als zij lopend naderen, rennen wij naar dat zwarte rotsblok daar-ginds, van minstens twee meter hoog, wat ons goed zal kunnen beschutten. Misschien geven zij zich in hun woede bloot en dan kunnen wij de strijd win-

nen, zelfs tegen die overmacht.

Het rotsblok, waarop Raffles gewezen had, lag op nauwelijks twintig meter afstand van het einde van het bosje, maar om het te bereiken, moest men dan ook een volslagen ongedekt terrein oversteken.

Raffles had langzaam zijn geweer al aan de schouder gebracht en mikte op een van de zacht op en neer gaande en naderende hoeden. De afstand bedroeg nu nog ongeveer 150 meter, maar toen Raffles de trekker had overgehaald, klonk er daarginds een doffe kreet, en een van de zes hoeden verdween. Met een waar gebrul van woede kwamen de vijf mannen plotseling in het volle gezicht, na zich een weg te hebben gebaad door het kreupelhout en dat werd hun ongeluk, want voor zij de vijand goed hadden gezien, legden Brand en Henderson twee van hen met een goed gericht schot neer.

De drie anderen, waaronder Burke nu duidelijk te herkennen was, wierpen zich nu direkt plat op de grond en kropen haastig weg achter wat struikgewas.

— Nu naar de rots! beval Raffles kortaf.

De paarden nog altijd bij de toom voerend, sprintten de drie mannen over het open gedeelte van de vlakte en dat de onderneming niet zonder gevaar was, bleek uit de kogels, die hen om de oren floten.

Zij bereikten echter veilig het zware rotsblok en juist toen zij er achter verdwenen waren, sprongen de drie bandieten weer op, holden de helling af, maakten hun paarden los en slingerden zich in de zadel. Dadelijk kwamen ze in razende galop terug en Raffles, die voorzichtig om het rotsblok had gegluurd, begreep, dat de bandieten de strijd te paard wilden voortzetten.

Maar Henderson, die het ook had gezien en boven op de rots was geklauterd, bracht zijn geweer dadelijk aan de schouder en zijn kogel trof een van de paarden. Het dier maakte als het ware een lichtsprong en gooiden zijn berijder af, die een paar keer om en om buitelde en toen languit op de rotsachtige bodem bleef liggen.

Maar Burke schoot in volle ren zijn geweer af en de kogel vloog zo dicht langs het hoofd van Henderson, dat hij het geraden vond, zich haastig van de rots op de grond te laten glijden.

— Te paard! beval Raffles kortaf. Zij zijn nu nog maar met zijn tweeën.

Alle drie wierpen zich in het zadel en reden nu met losse teugel de vlakke tegemoet.

Burke en zijn makker hadden het rotsblok bereikt, zij zagen nu de drie mannen voor zich uit galopperen en begonnen dadelijk de achtervolging.

Raffles en zijn beide vrienden waren nu zeker in het nadeel, al waren zij met zijn drieën, want Burke schoot evengoed in volle ren als op de begane grond en bovendien reden de anderen voor hem uit, die zich dus in het zadel moesten omdraaien om te kunnen schieten.

De kogels floten de drie mannen om het hoofd en een er van trof het paard van Brand, dat smartelijk hinnikte en toen zo plotseling voorover stortte, dat de jongeman nauwelijks de tijd had zich uit de stijgbeugels los te maken. Hij bleef half verdoofd door de slag liggen.

Raffles hield zijn paard onmiddellijk in, wendde de teugel, schoot en trof de makker van Burke nu met een revolvershot midden in de borst, zodat de bandiet, zonder een kreet te slaken, uit het zadel gleed.

Maar ook het paard van Raffles werd door een kogel van Burke zwaar gewond en hij stortte met het dier op de grond, waarbij zijn linkerbeen onder het paard beklemd raakte en zijn revolver hem uit de hand vloog. Met afgrijzen in zijn ogen zag hij, dat Henderson plotseling met een doodskreet de handen omhoog strekte, de teugels liet glippen, zijn geweer losliet en ruggelings uit het zadel stortte. Hij viel op zijn rug en lag daar nu, de knieën opgetrokken, terwijl Burke kwam aangelopperen en een duivels lachje liet horen.

Toen hij nog tien meters ver was, de revolver klaar om te vuren en neerkeek op de drie gevallen mannen, om zijn benen onder het dode paard uit te trekken, klonk er een schot van vlak nabij.

Burke wankelde in het zadel, bracht de hand naar de borst en gleed toen langzaam op de grond, dood, met een kogel in het hart.

Henderson sprong op, stak zijn revolver weer in de holster en zei tevreden :

— Dat is nog een kunstje uit mijn eigen tijd als cowboy. Ja, vriend, je hebt je streken thuis gekregen, en dat is nog de beste grafrede die ik op je maken kan. Wacht, mylord, zo viel hij zichzelf in de rede, ik zal u dadelijk komen helpen.

Hij stak zijn revolver op en trok het dode paard, blijkbaar zonder enige moeite, iets opzij, zodat Raffles zijn been kon vrijmaken.

— Toch niet gebroken, mylord? vroeg de reus bezorgd.

— Nee, James, gelukkig niet, antwoordde Raffles, terwijl hij het been wreef. Het zware zadel heeft het gewicht van mijn arme dode paard voor een gedeelte opgevangen en het been is alleen wat geschaafd. Maar hoe staat het met jou? Hoe heb je die schurk kunnen neerschieten?

— O, dat is een heel eenvoudig kunstje, mylord, maar je moet de kneep kennen, antwoordde de reus met een grijns. Ik heb net gedaan, alsof ik dodelijk werd gewond, ik heb mij zo laten vallen, dat ik op mijn rug kwam te liggen, met mijn gezicht in de richting van de vijand en toen hij onder schot kwam, heb ik hem met mijn revolver over m'n opgetrokken knieën heen neer geschoten. Maar hoe staat het met mijnheer Brand?

Raffles was al met een pijnlijk gezicht overeind gekomen en strompelde naar de jongeman toe, die met een bleek gezicht op de grond lag, terwijl het bloed uit een hoofdwond vloede. Raffles onderzocht de wond even en zei toen opgelucht :

— Het heeft gelukkig niet veel te betekenen, help mij maar eens. Wij zullen mijnheer Brand verbinden.

— En de andere bandieten, mylord?

— Om hen hoeven wij ons voorlopig geen zorgen te maken, James, al zullen zij natuurlijk het schieten wel gehoord

hebben, maar dit gaat in ieder geval voor. Is je eigen paard niet gewond?

— Zo fris als een hoentje, mylord.

— Vang dan de twee paarden van die kerels op; wij zullen ze nodig hebben. Zonder paarden zouden wij verloren zijn.

Raffles had onder het spreken het blikken kistje met verbandmiddelen losgemaakt, dat achter het zadel van het dode paard was bevestigd en in een oogwenk had hij Brand verbonden, die op hetzelfde ogenblik de ogen opsloeg en een diepe zucht van verlichting slaakte, toen hij Raffles over zich zag heengebogen.

Henderson had bijna dadelijk de lopende paarden kunnen opvangen en ofschoon Brand nog wat duizelig was, kon hij zich toch in het zadel houden.

De bagage werd in een ommezien overgeladen, terwijl Raffles tot spoed aanmaande, want het kon niet lang meer duren of de andere bandieten, opmerkzaam geworden door het vuren, zouden komen opdagen.

Nu konden zij hen nog niet zien, daar zij aan het oog onttrokken waren door het struikgewas en het geboomte, maar als zij de heuvelhelling afkwamen, dan zouden de kerels hen in de vlakte zonder enige twijfel gauw genoeg opmerken.

Maar alvorens op te stijgen, had Raffles de jas van Burke opengeknoopt en in zijn binnenzak een portefeuille met papieren gevonden, die hij vluchtig inkeek, om daarna de portefeuille in zijn eigen zak te laten glijden met de woorden:

— Het is zoals ik wel half vermoedde, die schurk is een luitenant van de bende van « Het Kwade Oog ». Nu, zijn papieren kunnen mij nog te pas komen.

De paarden kregen de sporen en in woeste galop renden zij over de vlakte, regelrecht naar de heuvelreeks, die aan de horizon zichtbaar was. En het was goed, dat er haast gemaakt werd, want als de twaalf overige bandieten kwamen opdagen, dan zouden de omstandigheden veel ongunstiger zijn, nu de strijd in de vlakte moest worden gevoerd en Raffles niet meer het voordeel van de verras-

sing had.

De paarden renden als de wind en na een woeste galop van ongeveer een half uur bereikten de drie mannen de voet van de heuvelreeks, maar toen zij omkeken, bemerkten zij op ongeveer een kilometer achter hen een ruitertroep, die met grote snelheid naderde. De drie mannen keken elkaar aan, met bleke, ernstige gezichten. Voor er vijf minuten verlopen waren, zou de troep op deze plek zijn en dan zou het pleit zeker gauw beslist wezen.

De drie mannen keken om zich heen. De heuvels rezen hier steil uit de vlakte op en de reeks scheen zich vele kilometers in beide richtingen uit te strekken. Het was als een tafelgebergte met bijna loodrechte wanden, voor paard en mens onbeklimbaar.

Maar waar de drie ruiters nu even gestopt hadden, was een spleet in die kilometerlange muur van graniet, ter breedte van een viertal meters slechts, een soort doorgang, die verderop naar een langwerpige en smal dal liep, aan alle zijden door puntige rotsen ingesloten. Bijna tegelijkertijd zeiden Brand en Raffles, alsof de gedachte terzelfder tijd bij hen opkwam:

— O, als wij deze doorgang maar konden afsluiten.

Nauwelijks hadden zij deze woorden uitgesproken of Henderson uitte een luidde kreet en wees met schitterende ogen naar boven.

Raffles en Brand volgden de richting van zijn blik en zagen op de rots aan de rechterkant van de spleet, die ongeveer dertig meter hoog was, een ontzaglijk groot rotsblok, dat in labiel evenwicht scheen te liggen op een smalle kant en half over de afgrond heenhing. Onmiddellijk hadden allen elkaar begrepen.

— Als het mogelijk was, met dat meterhoge blok de ingang te verstoppén, begon Brand.

— Het moet mogelijk zijn, mijnheer Brand! riep Henderson op een toon van woeste vastberadenheid. Wij moeten het in ieder geval proberen.

— James heeft gelijk. Vooruit, vrienden! riep Raffles uit.

De paarden werden aangezet en niet zonder moeite drongen zij door de spleet, die met losliggende keien bezaaid was. Deze door de natuur gevormde gang, was, zoals gezegd, bijna vier meter breed, vernauwde zich verderop tot niet meer dan drie meter en had een lengte van bijna veertig voet.

Aan de andere kant van deze nauwe doorgang, sprongen de drie mannen van hun paarden, bonden ze snel vast aan de takken van een dwergeik en begonnen, zo snel zij konden, de rots te beklimmen aan de kant, die van de vlakte was afgekeerd.

Toen zij de top bereikten, zagen zij dat de ruitertroep nog maar ongeveer tweehonderd meter van de granieten muur verwijderd was en stilstond, blijkbaar om te beraadslagen.

Waarschijnlijk vroegen zij zich verbaasd af, door welke opening de achtervolgenden verdwenen waren.

Dat was niet te verwonderen, want nog geen half uur geleden hadden Kaffles en zijn makkers zich hetzelfde afgevraagd en zij hadden de nauwe spleet pas gezien, toen zij er nauwelijks twintig meter van verwijderd waren.

Zij stapten onmiddellijk op het grillig gevormde, geweldige rotsblok toe, dat op zijn minst vijf meter hoog was en ruim vier meter breed, maar aan de onderkant een smalle kant had, waarop het scheen te rusten.

Juist op dat ogenblik hadden de bandieten de mannen daarboven gezien. Luidschreeuwend gaven zij hun paarden de sporen.

Maar Henderson zette zich schrap tegen het rotsblok. Hij had zijn voeten tegen een opstekende kant van de rots geplaatst, de pezen van zijn hals spannen zich als een koord van een boog, de aderen van zijn voorhoofd zwollen en het was alsof zijn spieren kraakten van de vreselijke inspanning. En... het geweldige rotsblok begon te wankelen.

Met inspanning van al zijn krachten duwde Henderson er zijn machtige schouders tegen en steunend kwam de adem over zijn lippen. Nog een laatste krachtsinspanning en het rotsblok begon over te hellen, verloor zijn even-

wicht en stortte met een donderend geraas, dat mijlen ver weerklonk en een slag, die de grond tot op een grote afstand deed beven, in het nauwe gedeelte van de doorgang en sloot deze bijna volkomen af.

Met een kreet van woede en verbaazing hielden de bandieten hun paarden in, net toen de voorsten reeds in de doorgang waren binnengedrongen. Zij wendden de teugel en schenen naar een andere doorgang te zoeken.

Intussen daalden de drie mannen vlug weer aan de andere kant omlaag, vonden hun paarden op dezelfde plek, die woest rukten om zich te bevrijden, dodelijk verschrikt door de hevige slag en wierpen zich opnieuw in het zadel.

Want hoewel men te paard onmogelijk over het rotsblok zou kunnen klimmen, te voet zou het niet onmogelijk zijn en zij moesten dus zo gauw mogelijk zorgen, een veilige afstand tussen zichzelf en de achtervolgers te brengen.

Raffles en zijn beide metgezellen lieten de paarden afwisselend draven en galopperen, zo snel zij het zonder gevaar voor de benen van de dieren konden doen en maakten dat zij de vallei bereikten.

Nauwelijks vijf minuten later klonken er schoten en toen zij omkeken, konden zij zien dat enige achtervolgers op het rotsblok waren geklommen, dat zij net in de nauwe doorgang hadden laten vallen en vandaar hun geweren afschoten.

Maar de afstand was al te groot en in machteloze woede moest de vijand toezien hoe de achtervolgenden zich op hun snelle paarden uit de voeten maakten en kort daarna om een hoek verdwenen.

Ogenblikkelijk gaven de drie mannen hun paarden de sporen en reden nog enige uren aan een stuk door, hielden toen even halt om het middagmaal te gebruiken en zichzelf en hun rijdieren wat rust te geven, maar zetten daarna dadelijk de tocht voort.

Diezelfde avond bereikten de reizigers het Fort Sint John, maar zij overnachtten niet daar, maar in het open veld.

Er gebeurde die nacht niets bijzonders en vroeg in de ochtend van de vol-

gende dag werden de paarden ontkluisterd en gezadeld en de reis naar het zuid-oosten onmiddellijk voortgezet, want Raffles hechtte er waarde aan, als het kon, nog diezelfde dag de spoorlijn te bereiken, die begint bij Peace River Landing en die even verder een zijtak in westelijke richting tot enige kilometers ten zuiden van Dunvegan heeft.

Terwijl zij snel voorttraden, vroeg Brand, die al bijna hersteld was van zijn val :

— Heb je de papieren al eens nagekeken, die je bij die schurk van een Burke hebt gevonden ?

— Dat heb ik, Charles. Laat ik je dadelijk zeggen, dat zij niet veel bijzonders bevatten, op een enkel briefje na, waaruit duidelijk blijkt wie Burke eigenlijk is of was, om de waarheid te zeggen : een zeer gevaarlijke boef, naar wie al enige maanden geleden gezocht werd door de politie in New York en die ook vroeger al lid is geweest der bende van « Het Kwade Oog ». En in datzelfde

de briefje staat te lezen, dat hij en zijn kornuiten, « de drie » dat zijn wij natuurlijk, tot iedere prijs moesten volgen en proberen in te halen. Als dat niet lukte, zouden zijn medeplichtigen de spoorwegen in het oog houden en wij kunnen er dus wel zeker van zijn, enigen van die kerels te ontmoeten. Verder schijnt Burke al telegrafisch een goed signalement van ons te hebben gegeven en het wordt dus meer dan ooit nodig, ons bij de eerste de beste gelegenheid te vermommen. Ik denk dat er in Peace River Landing wel een paar van die amateurgezelschappen zullen zijn, waarop de Yankees zo verzot zijn en er moeten dus ook pruiken en andere noodzakelijke dingen te vinden zijn.

De hele dag reden de mannen door, totdat de paarden van vermoeidheid haast niet verder konden, maar toen waren zij dan ook, bij het vallen van de duisternis, waar Raffles wilde wezen, te Peace River Landing, het beginpunt van de spoorlijn naar Edmonton.

HOOFDSTUK VII

RAFFLES WINT DE SLAG

Peace River Landing is inderdaad maar een kleine plaats, maar het is een soort wereldstad, vergeleken bij de gehuchten en de kleine nederzettingen, die Raffles en zijn twee vrienden tot dusverre op hun weg hadden ontmoet. Men vond er een paar bioscopen, enkele koffiehuisen, een flink postkantoor, een politiebureau, vrij veel stenen huizen en verder kantoorgebouwen, opslagplaatsen en fabrieken.

Raffles was er bij het vallen van de avond binnengetrokken en hij had zich dadelijk ontdaan van de drie rijpaarden, als eerste maatregel, daar hij in geen geval van plan was, zich nog verder van deze dieren te bedienen.

Daarna had hij geïnformeerd naar het vertrek van de treinen en men had hem verteld, dat er de volgende ochtend om half acht een trein naar Ed-

monton en verder oostwaarts zou vertrekken.

Het zoeken naar een logement was en bleef een gevaarlijke onderneming, want Raffles moest er op bedacht zijn, dat de politie in deze plaats al op de hoogte was en misschien al een wachtpost zou hebben uitgezet bij het station.

Maar na de doorstane vermoedenissen wilde Raffles de nacht niet nogmaals in de open lucht doorbrengen en het moest er dus op gewaagd worden. Men zou echter niet gezamenlijk in hetzelfde logement gaan, om geen achterdocht te wekken, maar ieder van de drie mannen zou een ander opzoeken en zij zouden de volgende ochtend om zes uur weer bij elkaar komen op een punt even buiten de stad, om daar verder te beraadslagen.

Met een bezwaard hart namen zij dus

afscheid van elkaar, na nog enkele zaken met elkaar te hebben afgesproken, voor het geval een van hen mocht worden gearresteerd.

Toch sliepen zij die nacht vast, want alle drie waren een beetje fatalist en wat gebeuren moest, dat zou toch niet kunnen uitblijven.

Kismet! was hun wachtwoord en hun leuze, evenals bij de oosterse volken.

Toen Charles Brand de volgende ochtend opstond en door het raam van zijn kamer naar buiten keek op het marktplein, zag hij juist aan de overkant Henderson langzaam voorbij dreutelen, die zich blijkbaar naar de afgesproken plek begaf en er wel voor oppaste een blik op het logement te slaan, waar Brand die nacht geslapen had.

— Onze brave reus is tenminste nog op vrije voeten, mompelde Brand met een zucht van verlichting. Ik hoop, dat dat voor Raffles ook zo is.

Hij kleedde zich snel aan, een bewering, die hij zeker in drie weken niet had hoeven te doen, want hij was, zoals men dat noemt, niet uit de kleren geweest in al die tijd, ontbeet haastig, pakte zijn bagage, betaalde de herbergier, die niet in het minst achterdochtig scheen te zijn en verliet opgelucht het eenvoudige logement.

Hij kende het plaatsje helemaal niet, maar de aanduiding van Raffles, die het des te beter scheen te kennen, was zo duidelijk geweest, dat hij zich onmogelijk zou kunnen vergissen.

Hij verliet het stadje aan de westkant, volgde over een afstand van een halve kilometer de zuidelijke oever van de Peace River, waaraan het plaatsje zijn naam dankt, liep een houten hangbrug over en bereikte zo de andere oever.

Acht of tien zovele lentedagen hadden hier wonderen verricht en alles stond in bloei, de vogels kwinkelerden in de struiken en de zon, die net was opgekomen, schoot haar stralen uit over een heerlijk landschap.

Maar Brand gaf zich de tijd niet om al die schoonheid goed op te nemen, want hij had op honderd passen voor zich uit de brede gestalte van Hender-

son ontdekt, die met de handen in de zakken voor hem uitwandelde en een smal voetpad volgde, dat evenwijdig liep met de oever van de rivier.

Plotseling verdween hij uit het gezicht, bij het omslaan van een bosje, maar Brand verhaastte zijn passen en het duurde niet lang of hij had de reus ingehaald.

De plek was hier heel stil en bij uitstek geschikt om er rustig met elkaar te beraadslagen zonder dat een ander het merkte.

— Heb je mylord al gezien? vroeg Brand.

— Ik heb nog niets gezien, mijnheer Brand, antwoordde de reus. En toch is het al drie of vier minuten over zes, volgens mijn horloge en ik verzeker u, dat het goed loopt.

Brand keek rond, maar op de plek van samenkomst, dicht bij een hoge eik, waar een ruwe bank tegen aan stond, zag hij niets anders dan een man, die er uitzag als een of ander conducteur, of een stationskruier, gekleed in een soort overall, om het midden toegesnoerd, evenals aan de enkels en een platte pet met een grote klep op het hoofd. Die man zat kalm op de bank een pijp te roken en scheen echt niet van plan te zijn, dat warme plekje zo gauw te verlaten.

Henderson keek de man enige ogenblikken grimmig van uit de verte aan en vroeg toen op zachte toon:

— Zou dat misschien een spion kunnen zijn, mijnheer Brand?

— Dat is niet erg waarschijnlijk, James. Niemand heeft onze afspraak gisteren kunnen af luisteren, daarvan ben ik vast overtuigd. Wij zullen eens naar hem toegaan.

— En ik sla hem zo plat als een lege tabakszak, als hij hier zijn neus in onze zaken komt steken, antwoordde Henderson veelbetekenend.

Zij kwamen langzaam naar de bank toe en toen zij op ongeveer tien passen afstand waren, keerde de spoorwegman langzaam zijn hoofd om en zei bestraffend:

— Zouden jullie niet eens wat voortmaken? Het is al zeven minuten over

zes.

Brand slaakte een kreet van ongeloof en verrassing en zei toen :

— Ben je het echt, Edward ? Mijn hemel, hoe is zo iets mogelijk ? Ik zou je niet hebben herkend als je ook nog je stem had veranderd. Hoe kom je toch aan de prachtige vermomming ?

— Gestolen, antwoordde Raffles bedaard. Ofschoon het maar gedeeltelijk waar is, want ik heb de bestolene ruimschoots schadeloos gesteld. De zaak is heel eenvoudig. Toen ik gisteravond, na jullie te hebben verlaten, naar mijn hotel wandelde, kwam ik door 'n vrij donkere straat, waar mijn aandacht getrokken werd door een uithangbord, dat helder beschenen werd door een straatlantaarn. Daar stond met dikke letters op te lezen, dat in dat huis een zekere Steward woonde, theaterkapper en costumier. Dat leek mij een teken en daar iedereen hier heel vroeg naar bed gaat, hoefde ik maar een half uur te wachten, voor er gelegenheid was het huis van die brave Steward eens aan de binnenkant te bezichtigen. Dat ging al heel gemakkelijk, want de sluitingen waren miserabel. Ik vond de werkplaats, daarna de bewaarplaats van de bal-masques en toneelcostuums, en tenslotte in een klein vertrek een groot aantal heel goed gemaakte en bijna nieuwe pruiken. Ik ben zo vrij geweest, mij van enkele voorwerpen meester te maken en verder van dat zogenaamd crêpé, waarvan goede snorren te maken zijn, een valse baard, schmink en nog enkele andere bruikbare dingen. Dat alles stond in een grote kartonnen doos, heel hoog in een reusachtige kast en ik heb alles keurig weer op zijn plaats gezet, na een biljet van vijftig dollar er in te hebben gelegd, wat een koninklijke betaling mag worden genoemd.

— En de overall, het werkpak, de pet ? vroeg Brand, die zijn oren niet scheen te kunnen geloven.

— Die heb ik gisteravond eerlijk gekocht van een reiziger, die er mee in het hotel kwam. Lijk ik niet een beetje op een stoker, een machinist, of een stationsbeambte ?

— Een beetje ? Het is alsof je je he-

le leven niet anders gedaan hebt dan portieren gezeemd of kaartjes geknipt, riep Brand opgewonden uit.

— Des te beter. Ik ben blij, dat alles uitstekend is afgelopen en daar wij nu maar niet zullen aannemen, dat die brave costumier de diefstal zo vroeg in de ochtend al gemerkt heeft, te meer daar ik alle sporen van mijn nachtelijk bezoek zorgvuldig heb uitgewist, zo zal die vermomming ons heel goed van pas komen om met de trein verder te vluchten.

— En wij : Henderson en ik ?

— Jullie zullen gewone reizigers zijn, handelsreizigers of iets dergelijks. Ik heb in de koffer, die hier achter de boom staat, 'n prachtig geruit pak voor Henderson, dat hem misschien alleen maar een beetje krap zal zitten en een mooi tweed sportcostuum voor jou. En verder pruiken en snorren. Natuurlijk kennen wij elkaar absoluut niet, en pas als jullie veilig in de trein zitten, zal ik me met jullie in verbinding weten te stellen. Neem geen kaartjes voor Edmonton, maar voor een plaats, die veel dichterbij gelegen is, daar kunnen we wel weer verder zien. Het zou argwaan kunnen wekken, wanneer jullie biljetten namen voor dat belangrijke spoorwegkruispunt. Neem ook geen biljetten naar dezelfde stad, maar kijk op de spoorwegkaart, en neem verschillende.

— En jij, Edward ?

— Ik zal mij zo laat mogelijk op het station vertonen, want het is maar klein en men kent er natuurlijk alle beamtben van gezicht, en ik zal wel tersluiks op de trein weten te komen. Ik stel een conducteur voor ofwel een stoker, die pas is aangesteld en naar zijn standplaats reist. Gelukkig bestaat er hier geen verschil in klassen, zoals bij ons in Engeland, zodat ik me heel gemakkelijk bij jullie kan voegen zodra ik dat wil. Kijk goed uit jullie ogen, zoek vooral geen ruzie met de politie, wanneer die je soms mocht ondervragen, spel haar wat op de mouw en laten wij nu maken, dat wij weg komen.

Een voor een gingen de mannen weer naar het stadje terug en Brand was de eerste, die een kaartje nam, nadat hij

zich op een eenzame plek buiten de stad volkomen vermomd had, door zich te ontdoen van zijn ruwe woudloperskleren en die te vervangen door het weinig gedragen kostuum en de sportpet, die Raffles voor hem had meegebracht.

Zijn blonde haar verdween helemaal onder een heel goed nagemaakte pruik, en toen liep hij onbevreesd naar het station.

Hij zag echter heel goed, dat er een paar politiemannen in burger in de hall van het station stonden, dicht bij de loketten en die iedere reiziger scherp opnamen. Maar Brand was een te goed acteur, dan dat hij door een enkele beweging zijn ontdekking zou hebben verraden. Hij nam een kaartje voor een klein stadje op vijftig mijlen afstand en toen hij naar de wachtkamer liep, zag hij door de kler van de deur hoe de politiemannen dadelijk naar het loket gingen, waarschijnlijk om te vragen naar welke plaats hij een biljet had gekocht.

Het was bijna tien minuten voor half acht en de trein stond al klaar om te vertrekken, toen ook Henderson kwam opdagen, onkenbaar met zijn lichtblond haar, zijn deftig geruit pak en zijn gele schoenen, een echte plattelandsdandy.

De twee mannen liepen elkaar voorbij op het perron, maar deden alsof zij elkaar absoluut niet kenden.

Aan het einde van het perron stond een kleine werkloos en toen Brand er nog een paar passen vandaan was, kwam er een spoorwegbeambte uitlopen, die hem onder het voorbijgaan haastig toefluisterde :

— Zij zijn in de trein. Let op een man met een gele overjas, zwart sluk haar en een gouden bril. Hij heeft zo even staan praten met drie van de kerels, die ons hebben nagezeten.

En met die woorden liep Raffles weer door.

Een beetje ongerust liep Brand terug en toen hij langs de grote stalen wagons liep, zag hij bij een van de trapjes een kleine groep mannen staan, waarvan er een kleren droeg, die al heel vreemd afstaken tegen de wijde leren broeken en de wollen truien van de drie mannen, met wie hij in een fluisterge-

sprek was gewikkeld.

Hij droeg een lichtgele jas, een echt stadskledingstuk, een hoed van parelgrijs vilt, grijze handschoenen en een goudgerande bril.

Brand keek hem een ogenblik aandachtig aan en hij meende zich flauwtjes te herinneren, dat hij dat gezicht al eens eerder had gezien, maar hij kon zich onmogelijk voorstellen, waar en wanneer dat geweest kon zijn. Zonder zich te haasten liep hij verder en stapte in de trein, die tamelijk druk bezet was.

Henderson, die uit de verte had toegekeken, koos dezelfde wagon en nu leunden beide mannen uit twee naast elkaar gelegen raampjes.

Het zou dadelijk half acht slaan en de stationschef stond al klaar met zijn spiegelei.

Brand en Henderson konden duidelijk zien, hoe de deftig geklede heer afscheid nam van de drie cowboys, van wie zij er althans twee meenden te herkennen als achtervolgers.

Het volgende ogenblik ging het spiegelei van de chef omhoog, de lokomotief floot en de trein zette zich in beweging.

Op het laatste ogenblik zagen Brand en Henderson Raffles met een behendige sprong in de bagagewagen wippen, als iemand die daar thuis hoort.

Zij lieten het raampje zakken en gingen zitten in dezelfde coupé, schuin tegenover elkaar.

De trein was zeker nog geen 10 minuten onderweg, toen Raffles al kalm voorbij kwam wandelen, een snelle blik in de coupé wierp, even tegen de twee mannen glimlachte en toen verder ging.

Weer verliepen er tien minuten en toen kwam Raffles terug en gaf Brand een niet te miskennen wenk om hem te volgen. Er zaten nog drie andere reizigers in de coupé en de jongeman wachtte even, alvorens op te staan, de coupé te verlaten en de smalle gang uit te lopen, tot waar hij overging in de volgende wagon. Hij vond Raffles bij de kleine overgang staan, die de verbinding vormt tussen de wagons en deze zei onmiddellijk :

— Hij zit in de volgende wagon.

— Over wie heb je het ?

— Over die kerel met zijn gele jas.

Heb je hem niet herkend ?

— Nee, ik weet echt niet wie hij is. Wel meende ik een vage herinnering aan zijn gezicht te hebben, maar...

— Dat verwondert mij een beetje, Charles, want diezelfde man heeft nog geen drie jaren geleden op ons geschoten tijdens een gevecht in een nachtclub in New York. Hij was toen lid van de bende van « Het Kwade Oog », hij kwam er af met twee jaren gevangenisstraf, want de bewijzen tegen hem waren niet erg sterk, en hij schijnt dadelijk weer 't lidmaatschap van de bende te hebben aanvaard, zodra hij uit de gevangenis kwam. En nu wil hij zich zeker verdienstelijk maken door mee te doen aan de jacht op Raffles. Heb je de agenten in de hall ook gezien ?

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Brand snel. En ik verzeker je, dat het vijf onaangename minuten waren. Het is echter duidelijk, dat zij geen ogenblik gedacht hebben, dat wij in Peace River Landing gelegenheid hebben zouden kunnen vinden om ons te vermommen. Wat ben je van plan met die man in de gele jas te doen ?

— Met Jeff Larke, bedoel je ? Wel, de gelegenheid is te mooi om er geen gebruik van te maken. Wij zullen eens met dat heerschap praten. Hij heeft een coupé voor zich alleen en het treft dus prachtig. Hij heeft veel geld bij zich ; toen ik een half uur geleden langs het pratende troepje liep, hoorde ik hem duidelijk tegen die cowboys zeggen, dat de aanvoerder van de bende hem een bedrag van 20.000 dollar had laten geven, wat hij desnoods tot de laatste cent mocht besteden, om zich van mijn nederig persoontje meester te maken. Ik wil die 20.000 dollar wel hebben, want ik begin de bodem van onze brandkast al te zien, daar ik op al deze verwikkelingen niet gerekend heb. Zorg dat je precies over vijf minuten met Henderson bij de tweede coupé van de volgende wagon bent. Ik zal er een paar seconden eerder zijn binnengegaan en dan gaan jullie voor de ingang staan, die Henderson gemakkelijk alleen kan verstoppen als hij wil. Het zal een goede grap zijn.

Raffles knikte Brand toe en hij ver-

wijderde zich, nadat beiden hun horloges tot op een seconde na hadden gelijk gezet.

Brand keerde naar de coupé terug en schreef wat Raffles hem had gezegd op een stukje papier, dat hij Henderson liet lezen, die met moeite een juichkreet kon onderdrukken.

Toen er drie minuten verlopen waren, stonden zij beiden op, wandelden kalm de wagon uit, gingen het verbindingsbrugje over, wachtten nog enkele seconden en toen zij in de gang van de tweede wagon kwamen, zagen zij juist hoe Raffles daar een coupé binnenging.

Daar zat de man met de gele overjas inderdaad helemaal alleen in zijn hoekje verdiept in het bestuderen van een lijvig spoorboekje.

Hij keek even op toen de zogenaamde conducteur binnenkwam en las toen weer verder.

Maar een zacht kuchje deed hem opnieuw opzien en nu zag hij de man vlak tegenover zich zitten ; bijna op hetzelfde ogenblik kwam er 'n reusachtige kerel in de deuropening staan, terwijl over zijn schouder heen een hand kwam, die snel de beide gordijntjes opzij van de deur dichttrok.

Jeff Larke liet langzaam het spoorboekje uit zijn handen glijden en keek strak naar de glanzende loop van de grote revolver, die in de richting van de onderste knoop van zijn vest wees. Zijn vale gelaatskleur werd nog een tintje bleker, toen hij stotterde :

— Wat heeft dat te betekenen ? Wat wilt u van mij ?

— Het antwoord kan kort en duidelijk zijn, Jeff Larke, ik wil de 20.000 dollar, die je in je portefeuille hebt en die de Moloch je heeft laten uitbetalen om mij te pakken te krijgen.

Het gezicht van Larke vertrok tot een afzichtelijk masker en een ogenblik scheen het alsof hij wilde opstaan en zich op Raffles werpen, maar een dreigend gegrom van de reus en een lichte beweging van de revolver veranderde dat besluit.

Hij keek Raffles met zijn doorborende zwarte ogen een tijdlang als verdwaasd aan en mompelde toen voor zich

heen :

— Het kan niet anders ; hij moet een verbond met de duivel hebben gesloten. O, die ezels. Die driedubbel, overgehaalde, vervloekte ezels.

— Dat is zeker een compliment aan het adres van de vrienden van Burke ? vroeg Raffles glimlachend. Ja, zij hadden het er zeker wel beter kunnen afbrengen, dat moet ik toegeven.

Larke wierp Raffles een giftige blik toe en deed toen plotseling een uitval naar de greep van de noodrem. Maar Raffles, die hem geen ogenblik uit 't oog had verloren, was een fractie van een sekonde vlugger en greep hem bij de pols. Zijn stem klonk hard, toen hij sprak :

— Uit met die grappen. Zij zouden je niet helpen. De 20.000 dollar.

Larke kreunde als een gewond dier, toen hij de mooie gele overjas open knoopte en er een portefeuille uitnam. Hij wilde hem openen, maar Raffles nam hem het ding met een bliksemsnelle greep af, liet het in zijn eigen zak glijden en zei :

— Bespaar je de moeite. Er zit misschien nog wel meer van mijn gading in.

Hij voelde met een vlugge greep in de zak van de gele overjas, haalde er een zakdoek uit te voorschijn en beval :

— Mond open.

— Wat, wil je me knevelen ? brulde Larke.

— Wat had je dan gedacht ? Je kunt

toch geen ogenblik geloofd hebben, dat ik je hier zo maar zou laten zitten, met het vooruitzicht, dat je een paar tellen later de trein tot stilstand zoudt hebben gebracht ? Open die mond.

— Zal ik hem eens even openmaken, mylord ? vroeg de dreigende stem van Henderson, terwijl hij een stap dichterbij kwam, met zijn geweldige vuisten gebald.

Maar Larke deed zijn mond al open, dadelijk werd zijn eigen zakdoek er in gepropt, met een tweede doek er overheen, waarna zijn enkels en handen stevig gebonden werden en hij als een pak onder de bank, waarop hij gezeten had, werd geschoven.

Zijn zware koffer werd er gedeeltelijk voor geplaatst en het zou zeker vrij lang duren, eer hij zijn benarde positie kon kenbaar maken aan zijn medereizigers.

Het hele voorval had nauwelijks vijf minuten geduurd en kalm zochten allen hun plaatsen weer op.

Een half uur later stopte de trein aan een klein plaatsje, waar Raffles biljetten ging nemen tot Edmonton en toen zij daar anderhalf uur later aankwamen, na zich intussen herhaaldelijk te hebben overtuigd, dat Larke zich niet had kunnen bevrijden, verdwenen zij snel in het gewoel van deze grote stad, vanwaar de weg naar New York voor hen open lag.

Raffles had de beste troeven gehad en de eerste slag gewonnen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

VUUR OP DE PRAIRIE

De Limburgsche Drukkerijen
HASSELT

Gedrukt in België

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 39,—
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 39,—**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 67 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 39,— / de 1 e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266